

Lysander en Kaliste : bly-eyndend-treur-spel

<https://hdl.handle.net/1874/35721>

LYSANDER
EN
KALISTE.

Bly-eyndend-Treur-fpel.
TWEEDE DEEL.

Door
M^r. JOAN. BLASIUS,
Rechts-Geleerde.

Superanda omnis Fortuna ferendo est.

Amsterdam, By Jacob Lescaille, Boekverkooper op
den Middeldam, naast de Vismarkt, 1663.

I N H O U D.

*Hier lijd de Onschuld last, en Kloekheyd word bedisse't.
Een vrouw word man, een Heer word bedelaar en knecht.
De min door achter-klap in minne-nijd verwisselt,
En strijd met Ouders, en met Reeden, en met Recht.
Oprechte Trouw verwint, en Lijdsaambeyd baart vreugde.
Wie mint, stantvastig min in kuysheyd, eer, en deugde.*

O P D R A G T

A A N

D E E. M E V R O W ,

M E V R O W

ANNA van der BVRCH,

Waarde Gemalin van de E. Achtbaare

en Gestrenge Heer

M Y N H E E R en Mr.

GEERAARD van HOOGEVEEN,

Rechts-Geleerde, en Hoofd-Officier der
Steede Leyden.

R

Oemrijkke Mevrouw,

Dit tweede Tooncel-spel neemt
aanvang ter plaatse daar *Lysander*
de stormen des ongevals doet ber-
sten op het hoofd van die gene, die de selve
eerst verwekte, wanneer hy om *Kloridans* uyt-
daging te voldoen, hem met wapens in de vuyft
onder het boom-loof, in sodanig' een staat
bejegende, dewelkke sulkke ongevallen voort-
teelde, die niet minder doodlijk waaren aan
den verwonnen, als aan den verwinner, aan-
gesien

geſien de eene ſijn leeven moeft verlieſen met ſijn eer, en de ander door rechts-dwang ſoude geperſt worden met bekleede oogen, en een naakt-ontbloote nek door des Scherp-rechters ſcherpe kling het laaſte tipje van ſijn leeven op het ſchavor (de laaſte troon der minder-ſtaats ſtaatsſuchtigheyd) ſonder eere te endigen. Hier uyt ſpruyten gruwlijke moorden, doodelijke gevangeniſſen, en afgrijslijke verraderyen, alles door heevige wraakſucht, woedende gramſchap, doordringende kloekmoedigheyd, bitſen haat, ongerechte beſchuldigen, eygen-baatſe afgunſt, onmatige ontrouw, groote blyſchap en hooge droefheyd. Mijſn rijm-veder, na de afhandeling hunner aangenaame bejegeningen, blyde kenniſſen, ſtantvaſte minne-kooferyen en eerbaare tegenſtreevingen in ons voorig eerſte deel, doopt ſich althans in de onverganklijke int van haare uytgeſtorte bloed-wellen, wanneer *Lysander* en *Kaliſte*, de geſſelen der Fortuyn noch niet ontworſtelt hebbende, gedwongen wierden te ſtryden tegens argwaan, tegens het Recht, tegens haar Ouders, en tegens ſich ſelf. De nijdige laſter-tongen wiſten ſo veel uyt te werkken, dat deſe twee, die ſoo veel in de deugd op elkander vermochten, (dat het hem

hem maar eene faak geweest ſcheen haar aan te klampen en te verwinnen, als geen uytſtel hebbende, tuſſchen ſijn tegenwoordigheyd en haar nederlaag, (indien de eerbaarheyd hun geen andere wetten had ingeſcherpt) met minne-nijd en voor-oordeel van wederzijdsche ontrou ingenoomen wierden, en dienvolgende op de ydele, en lichte lucht-geruchten ſcheyd-ſchriften over en weer deden beſtellen, welkers letteren echter (ſchoon de krop met jaloeſy vervult was) door de neerbiggelende traantjes byna uytgewiſt wierden, ten waar in ſommige plaatſen, daar die gedroogt waaren, of daar hunne mond, die evenwel met kuffen drukkende, het geweld van haar droevig oog-water, afgetrokken en afgeſoogen hadde. Na dat nu de Fortuyn, als een onveranderlijke vyandin der deugden, geen plaagen voor hun meer machtig was uyt te vinden, verkreegen ſy ſtilſtand, en weêr vereenigt ſijnde, en cerbre tweejarige minne-vlaagen ſtantvaſtigh uytgeſtaan hebbende, beurden ſy haar hoofden, ſoo lang van een wolk vol ongelukken onderdrukt, weêr moediger op, en door het lang-beyvert huwelijk eyndelijk noch verknocht weefende, ſtelden ſy ſich pal tegen het ongeſtuyme noodgeheym, nu gehart

hart met de muur van haar eendrachtige rug-
gen, als ten ende haarer vryagien, alle onge-
nuchten schrap af te weeren.

Het geduld van mijn beloften ten ende ge-
rekt sijnde, kon ik niet langer opschorten,
mijn kunst-lievende Landsaaten dit jongste
geval van *Lysander* in zijn ballingschappen, en
Kaliste in haar weduwlijke staat tot haar tweede
trouw-dag toe, door een tweede deel by het
eerste te voegen. Of dit gedeelte dan so goe-
de vergenoeging aan den aanschouwer, als
wel het eerste, verschaffen sal, sullen de ver-
toondagen uytwijzen; mislukt het, ten waare
geen wonder, overmits het my hier meer aan
tijd als lust gehapert heeft, aangesien ik slechts
de na-middags uren en laate avond-stonden,
die aan de andere saakken van mijn Rechts-
beroep wel so bruykkelijk niet waaren, hier
toe besteede.

U E. acht het voor geen roekkeloose ver-
waantheyd of overdwaals bestaan, dat ik het
voorhoofd mijner blaaderen van haar gerijmde
geschichten met de luyfter Uwer E. naam doe
pronkken: de loflijke vrymoedigheyd, die alle
soort van menschen, doch, so men weet, de
Rechts-Gelcerden en Themis Priesters meest
word toegeschreeven, deelde my so veel van
haar

haar aart meede, dat ik U E. fulkken offer te brengen onderstond. Daar benevens porde my meede aan de dankbaarheyd, die ik U E. van so veel jaaren herwaarts voor onverdiende gunst n schuldig ben. Ik bespeurde de vroomme inborst en gulle genegentheyd van U E. en U F. Gemaal al van die tijd aan, dat ik met mijn Heer uw Neef, door eene woonstad, eene school-gang, eene letter-oeffening, eene Pallas-dienst, en evenveelheyd van jaaren so verbonden leefde, dat ik ontsteltenis gevoel, so wanneer ik indachtig word, hoe het onversetlijk noodgeheym dien Edelen Jongeling, dien schranderen Rechts-Geleerde, dien recht-schaapen *Marcellus* in 't midden van sijn weereld-reysen sijn begonne levens-draad te *Bordeaux* in *Vrankrijk* nu voor 12 maanden afknippte, en hem daar in het graf dompelde, waar op noch tot een ongeveynst teekken van onse sonderlinge onderlinge vriendschap, volgens sijn verfoek en de voorforg van mijn Heer uw Achtbaare Echtgenoot, mijn Latijnsche Graf-Regels aldaar ingebeytelt en uytgebeelt sijn. Keurt U E. dese proef van dankbaarheyd te kleen, besiet dan maar mijn wil, ten welkkers aansien, die gadeloos groot is. Ongeacht dan etlijke ingesloope mis-stellingen,

lingen, twijffel ik niet, of U E. fal deefe twee in hun bedroefde dagen onder de vleugelen haarer goedertierene bescherming aanneemen, en door hunne koeftering noch een deftiger vrucht, daar mijn Kallioop meê fwan-ger gaat, ook te gelijk fo koefteren, dat die vol-draagen, evenwel geen wanfchepfel verbeelde. Uw onthaal dan aan mijne mishandelde min-ne-pleegende Gelieven fal my verbinden om met een diepe eerbiedenis uw beleefde hoog-waardigheyd, dankbaare genegentheyd ver-der toe te draagen, wanneer het my als in uw dienst-bende levende, maar vergunt fy, my te noemen, daar ik geftradig na yver,

M E - V R O W,

's Graven-Hage, op defen
13 van Grafsmaand mijn
geboorte-dag, 1662.

U E.

Dankbaare Vrind en plicht-waardige Dienaar

JOAN. BLASIUS, ADV^t.

Op

Op de
KUNST - WERKKEN

van de Ed. Mevrouw

PETRONELLA van ZYL,

Gemalin van de Ed. Heer

M^r. ADAM van KALDENBACH,

Rechts-Geleerde, Burger-meester en Raad der Stede
Zutphen, en tegenwoordig Gecommitteerde ter
vergadering van de H. M. Heeren Staaten der
vrye vereenigde Nederlanden.

Ex omni parte secuta Deum.

Nu my de Haagfche Rol en Themis, Recht-Godinne,
Geeft vrytocht aan mijn finne',
Kies ik weêr ander nut, en lever mijn Gedicht
Elk na beloofde plicht.

Schoon Recht- en Vaarfekund bey nut is, elk doch oor-
Dat dit vermaakt, dat voordeelt; (deelt,
En dat vermaak met recht voor 't Recht als voordeel wijk.
Ik doe van beyde blijk.

Van 't Recht fal mijne vriend WEST-HOVEN, uwe Neeve,
Geruygeniffe geeve':
En dat ook dichtkunst, als vermaak, mijn breyn bewoont,
LYSANDERS spel vertoont.

Voldoet u fijn geval in het twee-jaarig vryen
Noch niet aan alle zy'en,
So lees, acht gy het waart, mijn MENGEL-DICHTEN
Daar valt wat wonders voor. (door,

Maar hoe! waar toe foo diep mijn hoofd-fchat opgegraven?
Die menfchelijke gaven
Keur ik te gering voor u een bovenaardsche vrouw,
Die 't al verbeetren fow.

Ik geef dan alles op , en seg niet wat ik rijmde ,
 Of eertijds saamen lijmden ;
 't Was Ionngelinge drift en onbearbeyd werk
 Ver buyten Phœbus kerk.
 Maar nu ik schijn geplaatst, niet als wel eer op d'aarde,
 Veel boven mijne waarde ,
 In 't midden van uw Saal, die als een Heemel hangt,
 Voel ik mijn hart geprangt
 Om na vermoogen u voor dat geluk te loonen.
 Gy moet de daad verschoonen ,
 Heeft die mijn wil noch uw verdiensten niet voldaan.
 Neemt wil voor 't weesen aan.
 Dus maakt vermaak en nut, en 't Rijm en 't Recht ons schran-
 En 't een belet geen ander. (der,
 Ik span de snaar dan op, en voor Me-vrouw van Zijl
 Sing ik in nieuwe stijl.

Van waar maak ik begin tot mijn Gefangen ?
 Ontbrak my eertijds stof, hier is te veel.
 Of sal ik van uw hand Mevrouw ontfangen ,
 Waar voor ik , en waar op, mijn dichten queel ?
 Van u maak ik begin, by u sy 't ende.
 O *Zutphen!* hoe word uw geluk benijd,
 Dat gy vrouw *PETRONEL* het eerste kende,
 Die in uw schoot verkreeg haar eerste tijd.
 Ons Holland is beroemt door schrandre Maagde'
 En vrouwen, welkkers breyn is wel doorwrocht :
 Dat het den heemel niet, ô spijt ! behaagde ,
 Dat sy op onse grond wierd voortgebroght !
 Het strijdbaar *Gelderland*, dat veel te hart was
 Voor teedre Maagde-sielen, queekt' haar op;
 Daar wierd sy al de praal, dat veel een smart was ,
 Van 't Iufferschap, die Gode-lieve pop.
 Daar wierd haar Huwlijx-band door d'Echr-God Hymen
 Geknoopt met haar Staat-rijke *KALDENBACH*.
 Daar teelde sy haar krooft door 't siele-lijmen ,
 Bescheenen van so meenig blijde dag.

De roem van so vee' lux most Holland derven.
 Maar om die grenslen van die Vrouwe-Son,
 Die luyfter, niet als nijdig heel t'onterven
 Send 't lot haar na den *Haag*, dien Pelion.
 Aanvaard vereerde Stad die nieuwe gunsten,
 En dien u met dat gadeloos geluk.
 Omhels en eer haar wetenschap en kunsten,
 Daar ik met al de manschap my voor buk.
 Voorsichte huys-sorg haar niet slechts vermaarde,
 Noch wijse kindertucht, noch eerbaarheid,
 Noch vroomheyd, noch haar deugd, daar sy meê paarde,
 Noch vuur'ge Gods-dienst slechts haar naam verspreyt:
 Maar ook te saam haar kunstbre oeffeningen,
 Daar sy de weereld en haar self meê çiert.
 Ik voel mijn onmacht om haar lof te singen.
 Hoe vaak heb ik in mijn gemoed geviert,
 En swijgend aangebeên haar vlugge ving' ren,
 Wen ik beslag haar *Glaasfen*, veel in tal!
 Wie sou niet op die Diamant versling' ren,
 En meer noch op die hand, die kunstig, al
 Wat *Ceres*, *Bacchus* of *Cypres* kan schenkken,
 Of andere Godheên, uyt te beelden weet?
 Of ook Prins *VVilhem* self (waard te gedenkken)
 So levend met haar stift in *Glaasfen* sneed?
 Hier blijft haar kunst niet by. de wakkre Geesten
 Sijn niet te dwingen; neen. de yver groeyt.
 Een geestig breyn op alles weet te leesten.
 Haar drift en haar vernuft blijft onvermoeyt.
 Nu grijptse na de *tschar*, en doet de dooden
 Als leevend schijnen op haar *sny-papier*.
 Daar danst een *Nymse-rey* met *halve-Goden*.
 Gints nestelt *Onsier* in de hoolen, hier
 De *vogels* door de lucht op pennen drijven.
 Had ik een pen der *Mantuanische* *swaam*,
 Noch viel ik veel te swak haar lof te schrijven.
 Van dit verfaad, vat sy de *naalde* aan
 Daar *Pallas* eens *Arachne* voor deê swichten,

De *bloem* bralt op haar geur en spikkeling
 Die sy borduurt. Natuur fiet sich berichten
 Dat *Pales* beeft geen schoonder *blos* ontging.
 So kan een vrouw de mannen achterhaalen,
 Wiens onkund in de kunst hun schaamen doet.
 Noch laat sy niet haar vrye geest bepaalen,
 Maar treed het Negen-tal ook te gemoed,
 En vliegt met vinger-tuk, als radde schimmen,
 De *Cymbel* langs en voegt het al na eys:
 Wen ik vermerk dat daalen en dat klimmen,
 Of 't hart vliegt op, is 't nodig dat ik deys.
 Hier stemt sy met haar *Maat-Gefangen* tuffen,
 Die onverhoeds opborlen uyt de borst.
 Geen lekker hoeve-nat hoeft haar te blussen
 Daar sy voor lang verfaade meê haar dorst.
 — Wat treed sy hoog in *Sophokleesche* Laarsen!
 Hoe swanger is haar *dicht-pen* na de kunst!
 — Wat smeed s' op 't aanbeeld van haar Geest al *vaarsen*!
 Hoe mild begiftigd' haar *Apolloos* gunst!
 Natuur die eedle vrouw schiep tot een wonder,
 Een wonder, dat de bitse eeuw verduurt.
 Die brave schranderheyd verschuyt sich onder
 Haar weesen, daar *Diaan* haar glans van huurt.
 Bewaar dit kostlijk pand, ô 's *Gravenhage*;
 Een pand so vol verscheyde waardigheên:
 Viert gy haar na behoor, sy wil haar dage
 Haar *Zutphen* noyt om woonsteê weêr betreên.
 Haar kunst vereenigt met haar deugd en seeden,
 Haar dienst tot haar *Gemaal*, en d' *Opper-God*,
 Die sal de Dood, die 't al vertreed, vertreeden,
 En schencken haar het namaals g'nade lot.

MEDITANDO.

IOAN. BLASIUS, Advocaat.

OP DE
Alte hoog-dravende Heusheyd
van den
Achtbaaren, seer geleerden Heer
en Meester

JOANNES BLASIUS,
Advocaat voor den Ed. Hove van
HOLLAND &c.

Waarom doch BLASIUS verheft gy so mijn lof?
Toorn hier uw tochten in, en roem op beeter stof.
Denk somen wat te hoog sijn vrienden lof wil heffen,
Een vyand doet sijn best om tegendeel te treffen:
Want wind ontsteekt het vuur en brand na onse lust,
Maar is de wind te sterk so word het nytgeblust.

PETRONELLA van ZYL.

^s Gravenhage, den
28 Sprokkel. 1662.

De

De Ed. H E E R
JAKOB WESTERBAAN,

Ridder , Heer van Brandwijk en Gybland &c.

Op het tweede D E E L van

LYSANDER en KALISTE,

Uytgegeven door den Hoogh-geleerden en geestigen
H E E R

JOANNES BLASIUS,
Rechtsgeleerde &c.

DE trouwe liefde van LYSANDER en KALISTE
Heeft BLASIUS gebragt voor desen op 't tooneel:
Den kijker, die een stuk van sijn vernoegen miste,
Voldoet hy nu, en geeft hem hier het tweede Deel.

Dus sal de liefde van dees twee Gelieven leven
So lang 'er iemand is die trouw en eer bemint,
Nu haer die soete pen heeft op een nieuw beschreven,
En uytdrukt met een on-verganckelijcken int.

Op Okkenburg den
24 Maart, 1662.

De E. HEER en MEESTER
KORNELIS BOEY,
Advokaat-Fiskaal en Prokureur-Generaal
over Holland, Seeland en Vriesland,

Op 't
aerdigh SCHOUW-SPEL van
LYSANDER en KALISTE,
Gestelt door den Heer
Mr. JOAN. BLASIUS,
Rechtsgeleerde.

Wie sal, in 't volcx gewoel, op uw tonneel door-dringen?
Wie, voor Lysander? wie, voor uw Kaliste zingen?
Wie seggen iets ter eer van uw ge-eert gedicht,
Dat voor geen Grieksche, voor geen Roomsche rijmen swicht?
Sy brachten maer ten toon die teere zielen questen,
Nu woedende Meleên, dan bloedige Thyesten,
En wat voor grouw'len meer op aerde sijn gebeurt,
Hier ouderen verdaen, daer kinderen verscheurt;
Maer ghy spreekt vande min, van hoofsche liefde-wlagen,
Gelijk ick plagh te doen in mijne jonge dagen,
Vanneer ick oock de Veël van Venus heb geroert,
Na dat een Blonde Maeghd mijn sinnen had vervoert.
Maer dat is nu voorby, en als een roock verstorven,
Na dat ick heb geleert mijn God alleen te loven,
Met Psalmen, die wel-eer een groote Coningh songh,
Daer med' hy vander aerd tot in den Hemel drongh.
Hem ben ick naegevolght, hoewel met traeghe schreden,
Dat in my heeft vertrappt al's VVerelds ydelheden.
Hy dichte, wien het lust, en woel in 't aersche roet;
Die eens den Hemel proeft, dien word noys VVereld soet.

Hagæ, 24. Mart. 1662.

PER.

PERSONAADJEN.

- Henrik de Vierde*, Koning van Frankrijk &c.
Jakob de Eerfte, Koning van Engeland &c.
Adraste, Vader van *Lysander* en *Ambriſe*.
Dorilas, Vader } van *Kaliſte* en *Lidian*.
Orante, Moeder }
Kaliſte, Gemalin van *Kleander*, Dochter van *Dorilas* en *Orante*, Sufter van
Lidian.
Ambriſe, Dochter van *Adraste*, Sufter van *Lysander*.
Hypolite.
Oltinde, verlooft aan *Lidian*. } Franſche Edel-Iuffers.
Argire, verlooft aan *Alcidon*. }
Varasque, Oom en Voogd over *Kleander*.
Kleander, Gemaal van *Kaliſte*.
Lysander, Soon van *Adraste*, Broeder van *Ambriſe*, Minnaar }
van *Kaliſte*. }
Beronte, jongſte Broeder van *Kleander*, Minnaar van *Ambriſe*. } Franſche
Lidian, Soon van *Dorilas* en *Orante*, Broeder van *Kaliſte*, ver- }
looft aan *Oltinde*. }
Alcidon, verlooft aan *Argire*.
Kloridan,
Chryſante, Oom over *Lucidan*, } Franſche Hovelingen.
Lucidan, Neef van *Chryſante*, }
Ferrare, } Franſche Edelluyden.
Geryon, }
Minos, Koning Henrix Kamp-Rechter.
Leon, Minnaar van *Klarinde*.
Klarinde, Staat-Iuffer van *Kaliſte*.
Eriſile, Staat-Iuffer van *Hypolite*.
Ragonde, een Vlees-houwers Wijf.
Pagie van den Koning van Engeland.
Kryſpijn, Dienaar van *Kleander*.
Kandale, eerst *Onder-Cipier* in het gevangen-huys van Parijs, en namaak
Dienaar van *Lysander*.
Dameti, *Pagie* van *Kloridan*, in vrouwe kleding.
Iakomo, } Dienaars van 't gevangen-huys te Parijs.
Charles, }
Arkas, een kind om 't lot te trekken.
Venus.
Kupido.
Een Geest.

Swijgende.

4. Turxe Kamp-vechters.
4. Engelsche Kamp-vechters.
1. Lakkey van *Lysander*.
2. Lakkeyen van *Alcidon*.

Het Tooneel is in en om P A R Y S.

LYSANDER

E N

KALISTE.

HET EERSTE BEDRYF.

Kleander. Lysander. Beronte. Lidian. Alcidon. Leon.

Kleand.

En ga dan saam verselt ter heyl'ge Mis-
gy Heeren,
De dag-son maant ons aan om tempel-
waart te keeren.
Men vier den Heemel-voogd met vieri-
ge gebeên. binnen.

Dametis in vrouwe kleding trekt Lysander van achteren by 't lijf.

Dam. Heer Ridder. *Lys.* Iuffer, hoe! wat porren u voor reên
Hier te verschijnen? *Dam.* dit.dees saamgevouwde bladen.
Lys. Komt my de nieuwe Son met nieuwe sorg beladen!

UYTDAAG BRIEF van KLORIDAN aan LYSANDER.

*Dese Pagie, die ick, om by u te geraken met minder achterdocht van
uwe en mijne vrienden, in Iufferlijk gewaaz heb doen verkleeden, sal u
met dit briefje tonen de plaats daar ik u in 't hembd verwacht, sonder
ander geselschap, als mijn pistool en degen, om verhaal te hebben van 't
bloed, 't geen gy van my genoten hebt. Ik weet wel, dat gy 't kloek-
moedty gedaan hebt, en sonder voordeel. Maar om niet gelastert te wor-
den, dat ik min gevoelig ben van wegen mijn ongeluk, als die gene,
die gestorven sijn om het hare te wreken. En eyndelijk om my liever te
woegen naar het gemeen gevoelen, dan om mijn eygen te voldoen, soo*

A

ben

L Y S A N D E R

ben ik gedwongen, het selve weder te halen met den degen, 't geen gy door worsteling verkreegt. Niet dat ik haar handel toefsem, noch dat ik d'uwe schelde, maar ik wil het verwyrt ontvluchten, 't geen men my sou kunnen doen, dat ik laat mijn eer onder de handen van een soo braven Ridder, die noyt eenige eerlijke manier, om my deselve weder te gunnen, weygeren sal. Ons gevecht (ten minste van mijn zijde) sal van geen andre sacht sijn, als van de gene, die door de glory voortkomt, om de welke de grootste gemoederen altijd het leven verachten moeten.

K L O R I D A N.

Lys. Wel. ik sal staande voets hem antwoord schryven.
wacht. binnen.

Dametis alleen.

Dus veynstmen snô bedrog in vrouwelijke dragt.
Hy groet my seer beleeft, en gift niet, dat Dametis
Een Pagie van natuur in dit geleende kleed is.

Lysander met de Brief uyt.

Lys. Houw daar een vol bescheyd. en seg, dat ik terstond
Sijn antwoord weêr verbey. *Dam.* Het sal geschiên. *binnen.*

Lys. Misgond

Den Hemel mijn geluk en stilstand in ellenden?
Vervloekte Kok! die my op gister avond schende,
En dulle kervel hebt voor peter feel gekookt.
Mijn siedent ader-nat van felle toren rookt.
Licht denkt nu Kloridan, het welk mijn eer te na ging,
Dat ik mijn krankheyd veyns, om dus sijn kloeke daging
T'ontvluchten. neen. wel aan. een spitse vlijm sal my
De mid-aâr op dees arm doorboren, tot ik vry
Na raad der Artzen op gesontheyd mag betrouwen;
So lang sal 't mufte bed mijn giftig rif omvouwen. *binnen.*

Kloridan. Chryfante.

Klor. Het moedig antwoord van Lysander luyt alsoo :
A N T W O O R D

ANTWOORD VAN LYSANDER AAN KLORIDAN.

Ik weet niet, wat verhaal gy voorgeeft te willen trekken uyt een leer, t geen u niet gedaan is, nadien het de wille alleenig is, die misdoet, en dat ik 't niet in de fin gehad hebbe, om u te misdoen. My dunkt, dat gy u t onrecht beklaagt over een saake, die gy self bekent niet te kunnen lasteren. Ook sal ik dit altijd bekennen, dat het voordeel t geen ik van u in de voorgevalte worsteling gehad heb, eerder gekomen is door uw quade fortunyn, als door uw swakheyden eer door mijn geluk, als mijn kloekmoedigheid. Ik ben met soo gevoelend leer wesen ingenomen, om dat ik van uw bloed gehad hebbe, dat ik behoudens mi n eer, u gaarne van t mijne weder geven soude om u te voldoen. Gy sijt al te verstandig, om u tot de gevoelens van een ander meer te laten bewegen, als tot uw eygen reedlijkheyd; en gy hebt meer moeds en eers, als dat gy u voorstelt personen, welkers geheugenis beter waer te niet gedaan, dan haer voorbeeld gevolgt. Ik stel u al dese dingen voor, overmits ik uw vriendschap hoog achte, en dat gy niet anders wilt geloven, als dat uw eer in geen ander handen, dan in d'urwe sijn kan. En om mijn genegentheyd te voegen by de gene, die de Koning u toedraagt, en om mi n natuurlijke gehoorsameheyd, en de begeerte, om hem (u eerende) te behagen, behalven uw verdiensten, die my daar toe verbinden, soo is mijn tegenwoordig wenschen, u anders te vrede te mogen stellen, dan met den degen. Niet te min, soo gy dese redenen niet aanneemt, soo sent my een edelman, op wiens woord ik u dan mag vergenoegen. Want men sou my lichtwaardig en reuke loos achten, by aldien ik, (eens ter nauwer need het leven behoudende) hebbende op het woord van een Iuffrouw van mijn geselschap afgaande) tegenwoorligh uyt de stad gin; op het woord van uw letteren.

L Y S A N D E R.

Klor. Wat dunkt u van t geschrift? Chryf. Het voegt hem, want hy noot

Een kampvecht weygert, wen de tijd het kan gehengen.

Klor. Ik wacht uw weerkomst hier. Chryf. k Sal hem uw boodschap brengen.

Chryfante wordende van een Lakgey in de kamer gewesen, en Lyfander te bed siende, wil weertil weg gaan.

Chryf. O goon! Lyfander krank? Lyfander schuyft de gordyn op.

Lys. Wie daar? Chryf. Ik, Ridder, ik.

L Y S A N D E R

Lyf. Bekleed dees floel. Wat reën van uw bezoek? *Chrif.* Ik schrik

Mijn eerste voorneem, om uw krank geval, te mellen :
Ik sal met uw verlof iets anders u vertellen.

Lyf. Vergeeft'et my, mijn Heer, de siekt' is niet soo groot
Dat sy uw nieuwe maar te hooren, my verbod.
Voldoet uw last ; ik weet een deel al door mijn jonge.

Chrif. Ik kon op gift' ren niet, en gy van daag noch min :
Want na de kamer tuygt soo hebt gy drankken in.

Lyf. Dat 's waar, doch echter een , die met het nabedenkken
Sich self van het gevaar sijns levens niet laat krenkken,
Siet sijn gefontheyd (die veel minder is) noyt an.

Chrif. Want sonder 't leven men gefondheyd derven kan,
Maar 't leven sonder de gefondheyd noyt verliefen.

• Men kan in dese saak, niet dit, voor dat, verkiefen.
Ey Ridder wacht dan na uw oude frisse staat.

Lyf. Hoe ! sijt gy te gelyk mijn vyand en mijn Raad ?
Ik weet, mijn Heer, gy komt van Kloridan, den Ridder,
En of gy mooglijk waant, dat ik uyt vrese sidder,
En veyns voor hem my krank, 't was ydel misverstand.
Met d'artzeny in 't lyf, en d'arrem in de band,
Sal ik bevredigen mijn vyand ; 'k ben Lyfander.

Chrif. Wyl dit uw wil is, wel, verkies dan ook een ander,
Een uw vertrouwde vriend, die my bevecht uyt deel.

Lyf. Ik heb geen vrienden, want ik heb 'er al te veel.
Hier sijnder dry of vier, daar die voor dees souw willen,
Dat wierd geen kamp, maar slag, 't was volk, en tijd verspil-
Maar, komt my Kloridan niet doodlijk te verflaan, (len-
Soo sal ik, op uw eysch, u self weër tegenstaan. (dig-

Chrif. Wel aan , men treë dan uyt : gy d'overhand syt waar-
Lyf. Waar is nu Kloridan ? *Chrif.* Sie daar, hy staat al vaardig.
Verlof, dat ik hem spreek.

Chryfante Kloridan iets in 't oor geluystert hebbende, seyt overluyt :
Ik treë ter zyden af.

Kloridan,

Kloridan. Lyfander met d' arm in een fnyer.

Klor. Heer Ridder, wijl Apol u krankke leden gaf,
En u de kamp onttrekt, laat ons de tijd verftellen,
't Was u ontijdig, my oneerlijk u te vellen.

Lyf. Neen Ridder Kloridan, 't is nodig dat men ftry;
Want gy mijn vriendschap wraakt. Hoe! fouden twee, als
Het veld verlaten, en elkanders rif niet kerven? (wy,

't Was fchand. Hier moet van ons een winnen, en een fter-
Klor. Nu wel Lyfander, nu ontkleed u; maar befiet (ven.
Hoe u bekomen fal mijn gunft, die gy verftiet.

Lyf. My walgt uw gunft, ik fal noyt gunft aan u befteede.

Sy vechten in 't hemd, naa 't loofen van piftolen, met degen.

Klor. O wond! ik fterf. Ach! ach!

Chryfante.

Siet hier mijn Heer een tweede.

Lyf. Chryfante, fijt gemoed, of 't selve lot u trof.

Chryf. Verwint gy my, gy wint een onvergankbre lof.

Sy vechten. Chryfante valt.

Chryf. Sacht Ridder, facht, mijn bloed spat bruyffeljk. Ô
goden!

Lyf. Ik vrees gevaar omtrent dees twee doorluchte doden.
Mijn lemmer met hun bloed belemmert, werp ik weg,
En erf de ftale kling van Kloridan. leg, leg
Verflagen edel paar, ik moet als balling fcheyden.
Uw degen Kloridan fal eeuwig my geleyden. *bin.*

Beronte. Leon.

Leon. De faak lijf fwaren laft. Langs dees gebaande baan
Sag ik Lyfander met Chryfante bos-waart gaan.

Ber. Gints leggen lijken. Ach! het lichaam van Chryfante.

Leo. Siet hier het doot geraamt van Kloridan! *Ber.* Wie kante
Bloeddorftig tegens u? *Leon.* Wiens dolk leyt hier gefchaart?

In fich felf. Lyfander dees' uw kling wort u ter eer bewaart.

Hy verbergt Lyfanders degen, dat het niemand fiet.

Be. Mijn vriend Chryfante rijft, reykt my uw klanne hande.

Chryf. Niet onrechtvaardiger dan ymand aan te rande
 Met kamp-gevecht : en niet rechtvaardiger als God.
 't Eerft mijt ; het tweede vleyt om een genadig lot
 Voor mijn verflage fiel. Ons aanval is verfadigt.
 Ik fterf. Lyfander heeft fich tegen ons verdadigt.
 Wy waren fchuldig. Ach! *Ber.* Men draag met flauu geficht
 Dees lijken fteêwaart in, en toon de laafte plicht. *bin.*

Alcidon. Kleander. Lyfander. Lidian.

Kleand. Mijn vriend, ons Vrouweſex is dadelijk vertrokken
 Naa 't welig Beauplaan, de droeve ongelokken
 Hun lokten eerft voor uyt. *Lyf.* Met wie verfelt ?

Klean. Beront. (hier vond

Alc. Uw vlucht maakt ons beducht. *Lid.* Want fo men u
 Uw leven liep gevaar. *Lyf.* Mijn vrienden laat ons ſpoeden.
 Den heemel wil voor ramp mijn ballingschap behoeden.

Kleand. Men reys dan na mijn huys; en gy van daar fo voort
 Na d'oude Vlaamsche kuſt, daar niemand van u hoort. *bin.*

Leon alleenig.

Hun aftrek van Parijs kon mijn verblijf niet flaken.
 Dees laafstgevonde kling vereyſte nieuw vermaken.
 Verbey Klarinde, bey. Eer lang ſal Beauplaan
 My welkom heeten, en gy gierlijk aangedaan,
 Als Venus haaren boel, my lodderlijk omhelfen.
 Mijn Leydſtar gy my leyt langs dees geſchore elfen. *bin.*

Een Geef.

Dus klom ik opwaarts uyt het krielend ſielgeſpuys
 Indachtig aan mijn vriend Kleander. Hier is 't huys.
 Ik klop.

Kriſpijn de deur open gedaen en niemand
 gefien hebbende doet weêr toe.

van bin. *Kleand.* *Kriſpijn*, wie 's daar ? *Kriſp.* 'k Sie niemand.

Geef. Dit 's de tweede. *Kriſpijn* doet op, en vind niemand.

van bin. *Kleand.* Wie klopt 'er ? *Kriſp.* Niemand Heer.

Geef. Hy moſt te voorchijn treden.

Dit is de derde klop, en laafte, 'ie ik ken.

Kleander.

Kleander in een nacht-tabbaart doet zelf op.

Kleand. Wie maakt dit nachtgetier? *Geest.* Aanfchouwtme, wie

Kleander sijt gegroet, dus kom ik voor de morgen. (ik ben.

Ik forge voor mijn woord, gy voor uw siel moet sorgen.

Vergeet dit weerelds soet; want eer dat, sonder spel,

Dry dagen sijn volent, sijt gy al dood. *Varas* wel.

bin.

Kleand. Ik voel mijn hart benaut door 't schrikkelijke seggen.

Mijn breyn beswalkt, ik moet mijn leen te ruste leggen.

Kleander willende binnen gaan ontmoet Kaliste en Varasque.

Kal. Mijn Heer, wie sprak u daar, waarom u wesen schreyt?

Kleand. Een geest heeft my mijn dood en sterf-nur aangeseyt.

Kal. Hoe! raaskalt u vernuft? wat geest kon dit ontleggen?

Kleand. Een geest aan my verplicht; hoor lief, ik sal 't u seggen.

Doen ik laatst Lidian en vriend Klairange socht,

Heeft my 't Latijns gewest ter plaatsc aangebrocht,

Genaamt Aquapendent, by Napels, daar ik plachte

Wanneer ik derwaarts quam gewoonlijk te vernachte.

Hier quam ik, en men sey, men had geen bed voor my,

Dan op een kamer, daar een ys'lijk spokery (seyde

En geesten dwaalden. 'k Vroeg, waar is mijn waard? men

Hy's dood. Doen ik, laat my die kamer vry bereyden.

Mijn maaltijd was gedaan, en sittend aan den haard

Verscheen met fakkel-licht mijn overleden waard.

Hy quam hoe langs hoe meer bedrukt te mywaarts
nad'ren.

Een onbekende schrik kroop door mijn heete ad'ren;

Doch eyndlijk greep ik moed, sey, goeden avond waard,

Men sey my, gy waart doot: so is 't, sey hy: hoe! waart

Uw lichaam? vroeg ik, wat doet gy hier tegenwoordig?

Om u te seggen, dat mijn leven my so moordig

En schellems is ontschaakt; dus sprak sijn doodse moed:

Nu bid ik, dat gy my, mijn Heer, begraven doet,

Ons vriendschap pleyt voor my. Gy kunt alleen my hel-

Men deê mijn lichaam in een bornput overstelpen (pen;

Met hoop van steenen, ach! hoe pijnlijk trof men my!

Daar leyt mijn lompe romp. Noch eens, mijn Heer, bevry

Mijn lichaam van die put, en doe mijn rif begraven :
 Uyt had hy. Ik nam 't aan, en most met eeden staven
 D'uytwerksels van mijn woord, en vroeg hem, vriend-
 schap, seg,

Verfwiigt gy my ook yet? neen, seyde hy, en was weg.
 Ik sliep, doch niet na eisch. In 't kriecken van Auroore
 Begaf ik my ter put, de waarheyt daar te hoore'.

Ik sprak de Rechters aan, men vond geen logentaal,
 De bornput stemde met sijn jammerlijk verhaal.
 Ik liet sijn overschot van 't lijf in d'aarde steeken.

Men moet noch mensch, noch schim gestaafde eeden
 breeken.

Mijn waard quam 's andren daags ter selver uure weêr,
 Wel, seyde ik, heb ik niet gedaan, het geen mijn eer
 Uw schim beloofde? hy sey, ja. Ik kom u vrundschap
 Self dankken, kan ik u na mijn geringe kundschap
 In 't een of ander land weêr dienen, 'k blijf verplicht.
 Neen seyde ik; 'k was verbaast door 't lange nachtgesicht.
 Doch echter so ik kan so veel op u verwerven,
 Waarschouwt my, so gy kunt, dry dagen voor mijn ster-
 Hier meê vertrok hy, en beloofde my die maar. (ven.
 So droeg de saak sich toe, dat ik verhaal, is waar.

Kal. Een geest-spraak is onwis. Gy Heeren, 't is het beste
 Na ons volvoert gesprek van menig vreemt geweste
 De rust te kiesên. *Varaf.* Ik, Mevrouw, door reys vermaast
 Verlang'er na. *Kal.* Ik wijs de saal u toegepast. *bin.*

Leon.

Klarinde bracht my door de hofpoort hier ter kamer,
 Mijn kittlig oogmerk vond geen schuyelhoek oyt be-
 quamer.

Hier sal het doelwit van mijn liefde sijn geraakt,
 Het minlijk soet daar my Klarinde meê vermaakt,
 Sal ik so gretig op dees geyle sponde blussen.

Daar gaat de deur in keer. Wie nadert my hier tussen
 Met scheemer fakkellicht? Lysanders kling moet uyt.

Kalisten

Kalifte. Varasque. Krispijn die 't licht draagt.

Kal. Heer Oom sie daar uw bed. *Leon.* Sta af. *Kal.* Vervloekte
guyt;

Wie sijtge? flux geef taal. Help dienaars! help! een moor-
Varaf. Wat is 't? (der.

Kleander in een nachtabbazzard.

Kleand. Wat deert u lief? *Leon.* Was sy alleen, ik boord 'er
In sich self. Dees dolk ten boesem in. *Kal.* Sie daar. *Kle.* Wouwt
gy ons doôn

Onlukkig boofwicht? *Leon.* Daar Kleander, daar 's uw
loon. *binnen.*

Kleand. Ik waande, dat mijn geest en naare maar geen nood
had: (had.

Maar ach! de droefheyd rees doen ik de droeve stoot

Varasq. Waar is de schelm gevluht, die so een daad beging?

Krisp. Sijn lichaam vind ik niet, maar dees bebloede kling.

Kleand. Ik speur mijn leven op de oever van mijn lippen.

Sijn boodschap is volbracht. Mijn adem voel ik slippen

Ten bangen boesem uyt. Ik kan niet langer staan.

Vaard' ik onnoosle man dan dus de doodbus aan?

Niet wetend, welker wijs en wie mijn siel doet vluchten.

Vervloekt geweer, een relg van duysent ongenuchten.

Lysander, waarde vriend, most uw manhafte kling

Mijn borst doorboren? noyt uw achtbaarheid ontving

Een hoon, of smaet van my. Kalifte ik bespeure

Geen swaricheyd, dan slechts, dat my de dood komt
scheure'

Van u, mijn lief; gy weet de sterfuur niemand mist.

Ik ben verheugt, dat God mijn levens lamp geslist

En eerst heeft uytgeblust. Ik dank den goeden heemel

Die my een huwelijk gegunt heeft, wiens geweemel

So lieflijk, so volmaakt, en sonder doornen was.

Ik bid u mijn Kalist, ik bid u, niet te ras

Mijn dood te wreeken, gy souwt licht uw leven blussen;

Laat dit geweer u niet bedriegen ; daar en tuffen
Bemint fijn meefter, dat 's Lyfander, die als vrint
Mijn niet kon moorden : Lief, dien Ridder namaals mint,
Gelijk ik nevens u hem altijd vurig minde.

O groote God ! laat my by u een rustplaats vinde :
Uw oordeel is bedekt. Hoe quam de moorder aan
Dees degen ? help ! ik fterf, ik voel 't gevoel vergaan.
Amy ! ô wee ! och ! och ! *Kal.* Help heemel, help Kalifte,
Die met het leven van Kleander 't haare mifte.

'k Omhels fijn doode borft, die deerlijk wort beschreyt
Van my, fijn wederhelft, in ftille eenfaamheyd. *bin.*

Varafq. Sijn leden fijn verftijft. de dood quam d'ogen luyken.

Waar is fijn broër ? Beront ? om 't fchellemftuk te fnyuken.
Hoe kroop die vuyle fiel hier dus ter kamer in ?

Kleander was my lief, Kleander ik noch min
Schoon hem de felle fchicht van Atrops heeft getroffen.

Ik was fijn oom en voogd : ik gaf hem d'eerfte ftoffen
Van deugd en eer ter hand na bey fijn ouders dood.

Nu hier Beront niet is, vind ik my felf genoot

(Hy reyfde onlangs na Burgondjen met Ambrife.)

Door 't rechte Rechters recht een middel te verkiefen
Tot wraak van fulk een moord ? Klarinde ! hou !

Klarinde.

Mijn Heer.

Varaf. Hier viel niet lang verleên een dikke regen neêr
Op d'ope plaats, daar ftaan voetftappen in de regen,
Ik fagfe flus, wiens fijn 't. *Klar.* Hier heb ik weynig tegen,
De treden fijn van my ; het is de kleinfte maat.

Varafq. Die weg ter hofpoort leyt, wat deed gy daar fo laat ?

Klar. Ik ben 't geweest ; ik moft de hofpoort open houwe.

Varafq. Waarom ? *Klar.* Om 't fel bevel en seggen van Me-
vrouwe. (moorder is.)

Varafq. Gy revelt. *Klar.* Neen. *Varafq.* Seg op, wie dan de

Klar. Lyfander, haaren boel ; en dat 'et is gewis

Befchouwt het moordgeweer, het geen hy heeft vergeten.

Ik

Ik heb ſo menigmaal, al heeft 'er my geſpeten,
Lyſander 's avonts door de hofpoort ingelokt;
En ondervraagt Beront, een man die nimmer jokt,
Den Hemel en dien Heer roep ik tot mijn getuygen.
Varaf. Het wettig ſware ſwaard ſal u na eyſch doen buygen,
Ik ſal Kleander eerst ter aarde doen beſteên,
Dan voel ik door ſijn naam en wraakſucht my beſtreên,
Om u, doch elk alleen, te boeyen in een kerker
Van 't Koninglijk Parijs, tot ik vermerk een ſterker
En bondiger bewijs tot laſt van u of haar.
De pijnbank brengt te voor wie ſchelm of eerlijk waar.

H E T T W E E D E B E D R Y F.

Lysander te Brussel.

Heeft oyt de gulde son rampsaliger beschenen
 Dan my ellendige? mijn onluk nauw verdwenen
 Vermeert de regenpoed van mijn angst-val'ge siel.
 Och! dat Kleander, mijn vertrouwde vriend, so viel,
 En door de sterke steek van een verraar most sneven!
 My dunkt Alcidon, dat ik sag uw vingers beven
 En wagg'len op 't papier, doen gy dees tiding schreef.
 Alcidon had gy noch so frissen moed? ik beef
 Om 't foeyelijke feyt door 't lesen van uw lettren.
 Onsaalge moorder! 'k sal uw breyn-pan heel verplettren,
 En rijten 't harde hart uyt sijn ontaarde groev'.
 Ik barst van toornig bloed. Wat houwtme, dat ik toev'?
 Ik neem de wraak op my. Ik raas van droeve droefheyd.
 Mijn noyt verwijft gemoed in een geprangde schroef leyt.
 Men laad de schuld op my. Ach! seg verduyvelt saad,
 Seg, waarom noemt men my de bron-aâr van het quaad?
 Seg, waarom sal Kalist, so pijnlijk, so onschuldig
 Ter kerker sitten? hoe! Mevrouw, sijt gy geduldig
 Indees getoonde hoon? hoor! hoor! daar seytsse; fy!
 „Lysander, fy uw gunst! fy snoo verrader! gy
 „Sijt oorsaak van mijn ramp en mijn gevanggenissen.
 „Uw vlucht berucht u, en beticht u wis gewiffen.
 Uyt heeftse. neen Mevrouw, by d'heemel ik u sweer
 Dat ik onnosel ben, en sonder schuld, ja meer
 Dan een ter weereld; had mijn vuyft niet heer Chrysante
 En Klordan mijn dolk ter ribben in doen plante',
 Waar door ik balling ben, gy saagt mijn onschuld flux.
 Doch schoon ik met een berg vol lijdloos ongelux
 Gedrukt word, sal ik doch my na Parys begeven,
 Tot redden van het uw en missen van mijn leven. (waar;
 Vaar wel mijn Brussel, daar dus lang mijn schuyelhoek
 Kaliste daagt my uyt te sterven saam met haar.

bin.
Kaliste

Kalifte in de Gevangenis.

Kalifte. . . geen Kalift, de tyden sijn verlopen.
 Bouw-vallig avond-uur, wiens opgehoopte hopen
 Van langgehoopte hoop neêrftorten met een slag.
 Een wreede vriendebeul, een naaktgestroopte dag
 Verdrayt het flonkkrend licht van mijn so heldre dagen.
 Een weldig onluk komt een welig luk verjagen.
 Waar is mijn ydle roem? waar is mijn eernaam nu?
 Ik ben voor Phebus, hy is voor Kalifte schuw.
 Kleander, ander helst, wast niet genoeg te moeten
 U missen? moet mijn dood so groot verlies noch boeten?
 Lysander ô! mijn vriend, hoe breekt uw trouwe dienst,
 Die gy my eertijds deed, dus op, op 't onversienst?
 Moelt ik d'erkentenis, die 'k u bewees, betalen?
 Lysander, kunt gy niet in uw gedachten halen
 Dat ik gekerkkert sit? is 't rechte recht verblint,
 En siet mijn onschuld niet? ontrouwe maagd Klarind'
 Hoe dorst gy my so snoo en lasterlijk betichten?
 Beronte, valsche broêr, gy lichtlijk kont verlichten
 Mijn vaste boeye-last, maar fy! gy stemt met haar.
 Kom langgewenste dood, kom, kan ik het gevaar,
 Van sonder schuld te sijn, en sonder schand te erven,
 Door u ontvluchten, kom, ik wil gewillig sterven.
 Geen straf is my te straf. Den heemel kent mijn schuld. *bin.*

Beronte. Alcidon.

Ber. Mijn Heer, 't is wonder dat Lysander so vervult
 En swanger is geweest met sulke schellemstukken,
 En dat Kalifte is verknogt aan d'ongelukken?
 Hy sondigt tegens vriend, sy tegens haar gemaal.
Alcid. Geen van hun beyden is handdadig aan die faal.
Ber. Of 't vals was! 'k wouw tot soen dees hals op 't outer
 leggen.
Alc. Men moet geen quaad vermoên, of licht geruchten seg-
 Van yemand, die by ons niet tegenwoordig is. (gen
Sijn

Sijn dapper dapperheyd en deugd maakt my gewis
Dat hy onschuldig is. *Ber.* Dat quam ik ook te peynsen:
Maar voor ses maanden heeft Klarinde sonder veynsen
My alles toevertrouwt, het geen sy noch verklaart.

Alc. Hy sotw wel antwoord doen, maar. . . *Be.* 't Is ook al ver-
Dat ik te Beauplaan in die bemoste bossen (jaart
Self, met Kalist verselt, hem hoorde klachten lossen (liefd'.
In naare eenzaamheyt. *Alc.* Waarom doch? *Ber.* Om haar
En dat Lysander mijn Heer broeder heeft doorgriest
Blijkt aan 't geverwde staal, dat is Lysanders degen.

Alc. Gestelt, de saak so ley, so seyts' hem weynig tegen.
Want, wat de kling belangt, so ben ik onderrecht,
Die liet hy daar in 't veld naar het geslecht gevecht;
En nam het fier rappier van Kloridan, dat heel was.

Ber. By dese lijken ik de eerste naa 't krakkeel was.

Alc. Alleen? *Ber.* Neen. Leon ook. *Alc.* Die heeft het licht
gevonden.

Ber. Ik spreek hem daadlijk aan.

bin.

Alcidon. Lysander.

Lys. Dus ver noch ongeschonden.

Hier woont Alcidon. Heer, hoe vaart Mevrouw Kalist?
Hebt gy haar noyt besocht? *Alc.* 't Is elkemaal gemist.

Lys. Hoe vaart haar Rechtsaak? wie bericht men hier als
schuldig?

Alc. Mijn Heer, gy loopt gevaar. Uw min, so meenigvuldig
De bossen voorgefroyt, maakt u by elk verdacht.

In sich self. *Lys.* Mijn liefde elk bekent? o goonlik ben verkracht.
't Is waar, ik minde haar, Kalist was schoon en eerlijk.

De minnevlam doorkroop mijn adren, en, tot meer blijk
Van mijn verliefte gemoed, vloog in de bossen uyt;
't Welk, wen ik by haar was, my op de lippen stuyt.

Ik vond verlichting door sulck krachtloos klachte-loosen.
Alc. Maar Heer, hoe ging 't doen u Klarinde. . . . *Lys.* Wie?

Alc. Haar loose

En afgerechte maagd ter hofpoort binnen riep?

Lys. In-

Lyf. Indien Kalistes eer doen eenig ſchipbreuk liep,
Of yetwes wierd gequerft, moet my de donder pletten.
Kleander bleef geheel. De tafel die de wetten
Van onſe vriendschap hield, bleef ongeknufft, en ſchoon.
Souw ik, die hem weleer het leven gaf, hem doon?

Alc. Ik ken uw beyden vry. *Lyf.* Ik eerd'er en verweerd'er.

Alc. Mijn Heer, houwt u hier ſtil, wy ſpreken flusjes meer-
der. *binnen.*

Lysander weêr uyt.

Ik ſluyp ter woning uyt, en gun my ſelf geen ruſt
Voor ik de kamer vind, daar my Kalifte kuſt
Door ingebeelde waan. Sie daar, ſie daar de kerker,
Sie daar de traalje, daar Kalifte quynt; ik werk'er
Een ingang door het goudt. Iupijn ſijn Danaë
Dus in de toren ſprak: ô kunſtbregod, verknee
Mijn ſchonk- en ſpier-rijk rif in ſchijn van gulde kronen.
Geen boeyewachter komt ſich voor de deur vertonen.
Ik ſpreek dees luffer aan.

Ragonde voor de deur ſtaende.

Lyf. Mejuffer, ey een woord;

Yets tot uw voordeel; daar ſijn hondert kronen, hoort:
In dit gevangenhuis een luffer ſit gekluystert (duyſtert
My dicht van maagſchappy, haar Rechtsaak bleef ver-
Nam ik die niet ter hand: doch wijl ik haar niet ſpreek,
En ſonder onderrecht my in haar handel ſteek,
Verſoek ik vriendelijk een dag of twee u kamer,
Ik ſal u vroom voldoen; ik ſpeur hier geen bequamer
Haar nu en dan een briefte krijgen doen in hand',
En ſo den hemel haar hier uyt-red ſonder ſchand',
Verſeeker u, men ſal u tienmaal meer vereeren.

Rag. 't Gelt was onnodig; want voor ſulke eedle Heeren
Staat huys en kamer op. Die traalje, die gy ſiet,
Is in de vankenis de beſte plaats, en niet
Dan grooten Adel van Parijs ſit daar gevangen.

Lyf. Ik

Lys. Ik hoop door uwe hulp een end in ons verlangen.

Rag. Tree in mijn Heer, tree in, ter kamer op.

Lysander werpt een brief aan een pen en inkkoker vast gemaakt;
uyt zijn venster in haar traaljen, en blijft daar wachten.

Lys. Hier is 't.

Merkuur bestuur mijn brief in handen van Kalist.

Kaliste in de traalje.

Nu ik den heemel bid met biggelende tranen
En neêrgeknielde knien, komt hy mijn droefheyd spanen,
En werpt ter traali in dit saamgelegd papier.
Wat eyft dees swaneschacht, en dees inkkoker hier?
'k Ontfluyt die lieve brief, en leesfe; 't is een ander.
Den hemel wraakt mijn klacht en stopt zijn oor.

BRIEF VAN LYSANDER AAN KALISTE
in de Gevanggenis.

Grootachtbare Mevrouw
Die ik mijn liefde bood,
Vvilt vry op my vertrouwe
Uw leven en uw dood.

Uw verdrayde tugenfpoed
Quam mijn naar en fwaar gemoed
Niet gelijk het mijn beschamen,
Maar als 't mijn en 't uw te samen.
Dit is 't meeste in uw faak,
Hoe men uyt de herkker raak.
'k Heb daar toe my moed gegeven,
Meer dan tot ontijdig sneven,
Meer tot sneven, dan, Mevrouw,
Ik ondankbaar dulden fouw,
Gy gevaar van eer fouw: lopen.
Troost u met verduldig hopen.
D'opper-God geen hulp ontseyt
Uw en mijn onnosfelheyd.

*Ik Heb met dese Brief gefonden ,
 Pen en kooker, dat gy konde
 Antwoord fchrijven, en met een
 Al beveelen aan die geen
 Die het noyt onmooglijk achte
 U gehoorfaam op te wachte.
 VVerp de Brief ter trali uyt ;
 Denk niet, wie die val te buyt ;
 Ik fal zelf uw fchrift op rapen.
 Laat uw herffens forgeloos flapen.
 Houwt u fonder kommer. Quel
 Noyt uw eygen zelf. Vaar wel.*

Kal. Lyfander ,

Verdedigt gy mijn faak ? ik ken uw hand en fchrift.
 Poogt gy my arme vrouw van hier te redden ? fchift
 De nijdfte opfpraak, dat gy fijt Kleanders moorder,
 Eerft van u, fchoon gy hebt geen fchult. *Lys.* My dunkt ik
 hoord'er.

Kal. Want liever ik verkies ontelbre duyfent doon ,
 Dan van een fchuldige mijn eerbaarheyd tot hoon,
 Ter swarten kerkker uyt gered te worden. Hemel !
 Wat kies ik ? red hy my, fijn minnelijk gewemel ,
 By menig fchoon verdacht, is krachtiger bewys
 Dat hy om mijnent wil de moordfteek deê. Ik ys
 Voor t opfet vol gevaar. Sijn moed en moord my nopen,
 Sijn kloek beleyt een deur fet voor mijn vryheyd open.
 'k Omhels fijn trouwe dienst, mijn oude vrydom meest.
 De nood hem antwoord fchrijft.

Iakomo , Charles.

Iak. Ik bender al geweest ,

Sy wil geen hutspot voor een ftooter my verkopen.

Charl. Hoe veel dan ? *Iak.* Een reaal. Ik mag niet langer lopen
 En rapen gelt byeen in 't vangenhuys. Loop jy.

Charl. Wel, hebje my gehuurt ? een ftuyver twee of dry
 En maaktje geen Seigneur om ftrax een knecht te houwen.

Kijk groothans. *Iak.* Klein hans swijg, 'k sel op jouw bakkes touwen.

Ik ben de baas. *Charl.* Iy speult de meester over al,
Dat schut ik maat; kom hier jouw ruyntje moet van stal.
Ik breek ons broederschap, d'een is soo goet als d'ander.

Iak. Schrap jy al louter an, ja trouwe, jy bent schrande.

Kaliste werpt stil de brief door de trali.

Daar komt een wissel-brief afwayen, die neem ik.

Charl. Kom an, weêr maats. *Iak.* Duym op. Een loutre swe-
Is schapevleys te duur, sel nu mijn maaltijd wesen. (*ferik,*
Laat sien, wat seyt de brief?

Lysf. uyt het venster siende. Daar wort mijn brief gelesen.

Iak. Verstaajet? *Charl.* Neen, dat 's hoofs. *Lysf.* Geef hier, dit
is mijn brief. *Hy slaatse.*

Daar lompe siegel, daar is drinkgelt. *Iak.* *Charl.* Houwt
den dief. *binnen.*

Alcidon, Lysander.

Alc. Mijn Heer, 't was stout bestaan, hoewel 't u wel gelukte.
Kreegt gy de brief noch? *Lysf.* Ia, hy lasse al, ik rukte
Met kracht die uyt sijn vuyft, gelijk ik heb vertelt.

Alc. Gy hebt u in gevaar, dat dubbelt was, gestelt,
Eerst van gekent te sijn, dan van te sijn gevangen.

Lysf. Hoor toe, ik kan mijn lust niet langer doen verlangen.

ANTWOORD VAN KALISTE AAN LYSANDER.

Edlen Ridder,
Ik bespot
Leg en sidder
Voor 't schavot.

'k VVeet gy voelt, hoewel mijn voorspraak,
Levend quaad, daar gy de oorzaak
Op het woord van elk af sijt.
Doch ik weet, wy sijn onschuldig.
Daarom scheld ik u geduldig
Dees begane misdaad quyt.

't Is het meeste in mijn saken
 En het swaarste, uyt te raken.
 D'aanslag is niet klein in als.
 'Vvilt de saak soo wys besteecken,
 Dat, al kom ik uyt te breeken,
 Gy u self niet helpt om hals.

Schoon geen eygen vrees u griesde,
 Vreest om my en om mijn liefde,
 Ons verlies is saam gebaakt.
 Denk wat u gevaar komt dreygen.
 'k Voel mijn siel tot sorgen neygen,
 Schoon gy mijn bekomring wraakt,

Ik vertrouw op God voornaamlijk,
 Die my met geduld, bequaamlijk,
 En met moed versterken sal.
 Hy wil g'nadig uyt den donk'ren
 Sijn rechtvaardigheyt doen slonk'ren
 Over mijn onnooste val.

Hy beklemt mi'n hart in schroeven
 Om stant vastigheyd te proeven,
 En ik hoop hy sal'se sien.
 'k 'Vveet in dese moord-krakkeelen
 V niet meerder te beveelen,
 En niet anders te verbiën

Dan dat gy uw moedigheden,
 Die mijn breyn soo vaak bestreden,
 In dees handel niet gebruykt;
 Maar voorsichtig u wilt geven
 Tot de redding van ons leven.
 'k Bid u, onder sachttheyd duykt.

'Vvilt een nauwe achting nemen,
 Dat mijn brieven niet verwremmen,
 'Vvant ik leef nu sonder sorg.

L Y S A N D E R

*Maar ik blyf van angst geprikkelt,
Nu gy hier sijt ingewikkelt.*

Stel uw leven niet te borg.

Alc. Wat staat u hier te doen? weêr voor de kerker, als
Uytsinnig slaags te sijn, brengt licht u om den hals.

Lys. Ik sal in slecht gewaat, als bedelaar, gekleet sijn.
Mijn Heer, met uw verlof, ik sal terstont gereet sijn,
En doen gelijk gy weet. *Alc.* Hy wil als bedelaar *binnen.*
Soo na de kerker gaan al beedlende, en daar
Aan vrouw Ragonde weêr versoeken, om Kaliste
Dus weêr te schrijven, en, indien hem dit niet miste
Dan d'onderste Cipier te spreken, om te sien
Of hy Kalist voor geld wil leveren; indien
De saak wel uytvalt, en gelukt u dit Lyfander,
Gy hebt haar huwlijxtrouw verdient, meer als een ander.
Ik volg hem sachjes na verselt met mijn lakqey.
Tot vryheyd van Mevrouw den Hemel hem geley. *bin.*

Lyfander in Bedelaars kleeren. Alcidon met een Lakqey van achteren.

Lys. Wie kent Lyfander nu in dees gescheurde kleeren.
Dit pookje sleep ik meê, om onheyl af te weeren.
Hier woont de vrouw, ik klop, ik ben hier doch bekend.
Ragonde weêr gegroet. *Ragonde doet open.*

Rag. Wel onbeschofte vent,
Wie maakt uw doch soo koen dus op de deur te bonfen?
Van hier, eer ik mijn vuyft u doe aan d'ooren gonfen,
Sie daar 't gevangen-huys, gy sijt 'er dichte by,
Gy valt hier in de brand, als vliegen in de bry.
Raakt gy in 't gat, gy raakt niet over gene brugge
Eer gy als Ridder draagt dry Lelyen op uw rugge.
In sich self.

Lys. Ik schyn haar onbekent. Neen, Iaffer, neen, geen quaat,
Een woord Ragonde, dat niet tot uw nadeel gaat.
Ik kan u goed doen. *Rag.* Ia, dat blykt wel aan uw kleeren.
Ik sweer u by sint Ian ik sal u of doen sinceren,
Sy bokt na hem.
Of pak u hier van daan. Kom, hebje wat te koop? *Kom*

Kom laat de kettings sien; en hebje niet, soo loop.

Lys. Ik ben die Edelman, ik sprak u hyden morgen,
En doen geschiede iets, daar ik nu weêr voor forge;
En daarom ben ik dus als bedelaar gedoft,
Ik doe u voordeel; als die Luffer is verloft,
Daar ik nu sterk om werk, sal ik u rijk beschenken.

Rag. Mijn Heer, ik kon u niet. Eer souw een yder denken
Dat gy een gauwdief waart. Kom in mijn Heer, kom, stil,
Kom, dat u niemand sie, ik beef om uwent wil.

Lysander sijn brief uyt het venster in haar tralien geworpen
hebbende, loopt daadlijk weêr na beneden.

Lys. Sy heeft de brief; ik sal hier self na 't antwoord wachten.

Kaliste in de tralie.

Dit is de tweede van dien Held, daar ik na trachte.
Den inhoud luyt aldus.

T W E E D E B R I E F VAN LYSANDER AAN KALISTE
in de gevangenis.

'k Heb uw briefje in het midden
Van 't gevaar self opgeheft,
En dees middel weêr beseft
U te schrijven, en te bidden

D'onderste Cipier Kandale,
Dat ik hem in vriende schyn,
Tot profijt van ons en sijn,
Mag een woord oft twee verhale.

Wilt hem vry beloften geven
Van vijf hondert kroonen voort,
En terskont op 't eerste woord,
Ook noch duysent daar beneven.

Maar hy wacht sich my te foppen;
Want ik hem ontlijven souw,
Schoon ik daadlijk sterwen souw,
Ja, al had hy duysent koppen,

Spreek hem aan hoe langs, hoe sterker
 VVen g'uw avondmaaltyd eet,
 En ten tienen ben ik reed
 Hem te spreken voor de kerkker.

Doch, dit seg ik, niet daar binnen.
 VVerp uw brief op mijn bekeer
 Spoedig door dees trali neer.
 Kort beraat ons tijd dost winnen.

VWil de Hemel dit gebengen
 Voor 't gevaanklijk boey-gewelf,
 Moogt gy namaals door hem self
 My uw tijding laten brengen.

Dit is 't al, kunt gy verwerven
 Dat hy u getrouwlijk dient.
 Nu vaar wel, ik blijf uw vriend
 Bey in leven en in sterven.

Dit voorneem stel ik vast.
 Den inborst van Kandaal heb ik al ondertast.
 Hy was voor 't oog tot mijn verlossing seer genegen.

Aan sulck een antwoord leyt Lysander veel gelegen. *binnen.*
Sy schrijft.
 Lys. O hemel! drijft haar pen, daar ik soo graag na wacht.
Alleen voor de deur.

Siet, Titans bruyne schauw voorseyt ons reets de nacht.
 De schrik voor naare maar doet mijn gesicht besterven.
 Kal. Daar leyt bescheyd en brief, mijn welvaart of bederven.

Door de tralie.
 Lys. Ha brief! ik lees u t'huys, ik wandel hier niet vry. *binnen.*

Kaliste. Kandale.

Kal. Kandale. *Kand.* Ia mevrouw, ik kom u daadlijk by.

Kal. Gy hebt my laatst beloofd hier uyt te laten vluchten;
 Gedenkt het u? *Kand.* Souw't niet? maar hier is te beduch-
 Waar gy u in de nacht soo strax verbergen souwt. *(ten*

Kal. Die swarigheyd is kleen. Een vriend my toevertrouwt
 Wil

Wil my met uw verlof hier uyt de kerker schaken ,
 En sonder nacht-geweld of straat-gerucht te maken ,
 Hy u van avond met vijf hondert kroonen sal
 Begiftigen, en dan wanneer uw welgeval
 My in sijn handen stelt noch duysent daar en boven.

Kand. Wie drommel is soo rijk ? dat kan ik niet geloven.

Kal. 't En is geen arg'waan, en gelooft niet, dat hy liegt.
 De kroonen gaan voor uyt. Maar soo gy hem bedriegt
 Gy sult geen plaats voor u ter wereld veylig vinden ,
 Hy souw u levendig op 't jammerlijkst verslinden.

Kand. Neen, neen, roemruchtbre vrouw, soo waarlijk als ik
 Ik sweer, dat ik u flus hem self in handen geef. (leef,
 Ik wacht hem voor de poort.*Kal.* Gedenk uw woord Kan-

dale. *Kandale* voor de poort van het gevangen-huys.

Al wacht ik hier wat lang, hy sal 't genoeg betale.
 Soo 'n daghuur ken wel gaan. Ik loof, wel menig wouw
 Dat hy dit avond-geld voor my ontfangen souw.
 Wat helptme, of Mevrouw daar deerlijk sit gevangen ?
 Die kroontjes helpen meer. Maar eer ik hem wil langten
 Moet hy dat duymkruyt eerst my leggen in de hand.
 Hey, sey Mevrouw van daag, jy bent soo braven quant
 Daar sijn juweelen voor ontrent ses hondert kroonen,
 Nu moetje my uw gunst, gelijkje sey, betoonen.
 Ia, seyde ik, wel om niet, jy bent te hupschen vrouw,
 Als datje hier soo slecht gevangen blijven souw.
 Doen seyde, kom ik los, ik sal u meer begave.
 Ik nam 't al name. Ia 'k. ô bloed ! het is soo'n brave,
 En milde vrouw, alreets ses hondert kroonen, en
 Vijf hondert flus, en dan noch duysent, wel ik ken
 Dit al niet tellen. Stil, 't is een en twintig hondert.
 En noch soo veel belooft ? ja wel, ik sta verwondert
 Waar 't geld van daan komt ; 'k had eerst niet, nu heb ik
 Soo 't niet mislukt ; beydt, ik sel mijn grage keel (veel,
 Nu goet doen ; wat ! ik ben nu rijker als de Keyser.
 Waar of het heerschop blijft ? en komt hy niet, ik reys'er
 Soo daadlyk self mee weg, my dunkt hy ginder staat.

Lyfander. Alcidon met een Lakqey.

Alc. Mijn Heer ik wacht u hier, en zie hoe 't spel vergaet.

Lyfander. Kandale.

Lyf. Mijn vriend, sijt gy die geen, die dees gevange Iuffer Haar spijsse brengt? *Kand.* Ja Heer. *Lyf.* En sey sy u niet of er

Een na haar vragen quam wat gy hem seggen souwt?
Heeft sy van avond u mijn komst niet toevertrouwt?

Kand. Sy sey, een Ridder souw my t'avond komen spreken,
Ik weet niet, of gy 't sijt? *Lyf.* Ja vriend, ik ben 't; tot teken
Neemt vry dit sakje met vijf hondert kroonen aan,
En eer sy flusjes my in handen wort gedaan,
Sal ik noch duyfent u vereeren. Wilt ook loven
Dat, soo gy my bedroogt, ik u souw 't leven roven.
Ik brak u voort den hals, al most ik aan de galg
Door hulp van al de beuls van Vrankrijk. *Kand.* Heer, ik
Van die gedachten, maar ik sweer u by mijn leven, (walg
Dat op de nieuwe markt ik u aan haar sal geven.

Lyf. Wanneer? *Kand.* Ten ellef uur. *Lyf.* Ik wacht u dan met smart. *binnen.*

Kalifte in de gevangenis.

Rampfalige Kalift! die soo gekluyftert ward,
Moet een onschuld'ge siel soo straffe straffen dulden,
Hoe quynt dan een gemoed, 't welk swanger is met schul-
De onderfte Cipier Kandale had beloofst (den?)
Verlossing uyt mijn pijn. De uur is om, en rooft
Al d'ingebeelde hoop uyt mijn onnoosle herffen.
Mijn dood-uur nadert. Ach! de zilte tranen perffen
Mijn hoog beducht gefucht in 't angstig hard op een.
De tiende uur souw ik ontboeyt sijn, soo het scheen.
Helaas! die tijd is weg. De elfste doet my hopen.
De elfste sluyt mijn hart, breekt sy de deur niet open.
De wanhoop my beheerst, daar ik mijn graf door delf.
Ik hoop en vrees. Daar slaat de klok. Ik tel. 't Is elf. *binn.*
Kandale.

Kandale. Lyfander. Alcidon met een Lakqey van achteren.

Kand. Een reyngebaande baan mijn Heer, dat is ons voordeel.

Lyf. Hoe foo doch? *Kand.* De Cipier en ook fijn vrouw, na 'k oordeel,

Hart ronken op haar bed begraven in de wijn.

Den helschen Pluto en fijn ega Proferpijn

Sijn jaarlijx eens verheugt. De Beulen en Cipieren

Doen Bacchus (hy nu al fmoordronkken,) vreugdig vieren.

Elk leyt in diepe fleep; ik haal Mevrouw. *Lyf.* Daar 's gelt.

Kandale by Kalifte in de gevanggenis.

Kand. Mevrouw indien gy wilt in vryheyd fijn gefteft,

Omhels dees goede uur en tijds gelegentheden.

Kal. Waar is mijn Bloed-vriend? waar mijn fchaakers? *Kand.* Hier beneden.

Kal. Wat 's dat? *Kand.* Daar rollen van de trappen ketels af.

Kal. Och! dat den Heemel ons eerft beyde vryheyd gaf!

Kand. Ik laat de deur flechts op. Sie daar Mevrouw uw vrinden.

Kalifte. Lyfander. Alcidon. Kandale. een Lakqey.

Lyf. Syt welkom waarde fiel. Laat ik mijn armen winden

In d'uwe: vlecht u vast, op dat ons niemand fchey.

Alc. My dunkt niet raadfaam, dat men hier foo lang verbey,

Kal. Vlucht, vlucht mijn vrienden, vlucht, men moet geen tijd verliefen.

Lyf. Men fal de eerfte ruft by vriend Alcidon kiezen.

Kand. Vaarwel, ik vlucht voor uyt. *Kal.* Al is mijn lichaam los,

Mijn hart leyt noch geboeyt. *Alc.* Ik fal u menig ros

Befchaffen, fijt getrooft, of waagt u in een wagen.

De mijne u ten dienft fal reed fijn voor het dagen.

Begeeft u eerft met my. *Lyf.* Wy reyfen dan geruft

Na Pikardyen, en mijn voor'ge Vlaamsche kufft. *binnen.*

H E T D E R D E B E D R Y F.

Ambrise.

IK dank den Majaas soon, die my, en niemand anders
 Tot herwaarts bystand deê uyt Miramont. Lysanders
 Mijn broeders droeve brief my na Parijs ontbood.
 Hoe meer ik nader 't huys, hoe meer mijn angst vergroot.
 Daar woont Alcidon, 'k klop.

Lidian.

'k Was nauw te Normandyen
 Met mijn vrouw moeder in de poorten komen ryen,
 Of daadlijk quam de boê, en bracht my schrijven van
 Kalist, mijn suster; ik nam bly de tijding an:
 Maar ach! mijn vlugge geest na 't lesen wierd bedroefder.
 Men stelde dag en tijd van wegveys; ik vertoefd'er
 Niet lang, maar 't moedig Ros bracht my hier te Parijs.
 Dit was wel eer de stad van onse vreugd. Ik ys
 Wanneer mijn breyn gedenkt aan 't wankkelbaar verkeer
 Daar huyst Alcidon, 'k sal aan hem en al de Heeren (ren.
 Mijn t'huyskomst weten doen.
 Voor de deur. *Ambr.* Ik klop de vierdemaal.

Ambrise. Olinde. Argive. Alcidon. Lidian.

Alc. Sijt welkom vrouw Ambris'. *Lid.* Daar komt de gansche
 Ik nader. Sijt gegroet mijn hartvertrouwde vrinde. (saal:
Alc. Sijt welkom Heer. *Lid.* Hoe is 't mijn soete lief Olinde?
Ol. De droefheyd heeft byna mijn leven uytgewist.
Lid. Hoe staat de Rechtsaak van mijn suster, van Kalist?
Arg. Mijn Heer, de saak lijdt last, die droevig is te mellen.
 Gy moet de tijding van Alcidon hem vertellen.
Ol. Beronte heeft terstont, doch niet met ongenucht,
 Aan vriend Alcidon doen verstaan de rappe vlucht
 Van d'onderste Cipier, en ook Mevrouw uw suster,
 Uyt het gevangenhuis. *Lid.* Dit maakt mijn hart geruster.
Ol. Ik

- Ol.* Ik had my self bemoeyt, en groote vlijt gedaan
 Hun uyt te lossen; nu dees twee sijn weggegaan,
 En darden sich vereent stil uyt de kerker rijten,
 Komt yder my te spijt dit voor de ogen smijten,
 Als was hun kerkker-vlucht door my alleen gebrouwt.
 Dat meer is, yder voor de waarheyd vast vertrouwt,
 Dat ik hun heb verbergt in d'een of d'ander hoeken,
 Dies sal Varasque flus mijn woning doen bezoeken.
- Lid.* Wie heeft haar uytgered? *Ol.* Lyfander. *Lid.* Braven held!
- Ambr.* Hy haar in vryheyd, ons in blyheyd heeft herstelt.
- Arg.* Beronte sal terstont Ambrise komen smeeken.
- Ambr.* Men ga van hier, ik mag Beronte nu niet spreken.
 Alcidon geef voor my hem antwoord. *Alc.* Ja Mevrouw.
- Ol.* Mejuffers u te wil, dat ik de voortocht houw. *bin.*

Lyfander, en Kaliste, in Normandien.

- Lysf.* Het drayend avond-uur dus ver ons dede dwalen.
 Mijn voorig Brusiel in de oude Vlaamsche palen
 Ons deerlijk wierd ontseyt; ons leven was versmoort
 Had niet Kaliste van de Gemalin gehoord
 Des Franschen afgesands, dat ons de Koning sochte.
 De kust van Vrieland ik van daar tot rust bedochte.
 Men reysde derwaarts; daar de geur'ge somertijd
 Mijn minnend-yver schiep in keur'ge minnenijd.
 Een Vriesche Iuffre-pop, een Edelman, Beranger
 Liefkoosde mijn Kalist, was mijn verblijf wat langer
 En eeuwig daar geweest, ik had wel raad gedaan:
 Kaliste sprak my eerst, sy sag mijn gramschap, aan,
 En wilde het gewest van Vrieland flux verlaten.
 Men deed'er, ons vertrek Berangers leven bate:
 Noch echter spoog hy uyt sijn langvervloekte siel,
 Doen hy ons buyten s lands so schellems overviel.
 Dus deê het noodgeheym ons her- en der-waarts vluch-
 Nu schuyt ons leven in Normandiens gehuchten, (ten.
 Ses mijlen van Belair, de plaats daar d'ouders sijn
 Van mijn Kaliste, mijn geêerde sonnelchijn.

Mijn

- Mijn oerbare Kalift, hoe brengt men hun de tijding?
- Kal.* Ik bracht de tijding zelf indien mijn leven vry ging.
- Lyf.* Te trekken na Belair fo staande voets is quaat.
- Kal.* De ouders weten graag, hoe 't met hun kinders gaat.
- Lyf.* Een blyde boodfchap is voor d'oude ouders grager.
- Kal.* Uw ouderlijke fucht word flauw, en langs hoe trager.
- Lyf.* Men ondertaft door fchrift het ouderlijk gemoed.
- Kal.* De pen maakt fomtijds meer, als eygen woorden goet.
- Lyf.* Wat middel fal hun die met blijfchap doen ontfangen.
- Kal.* Een van uw knechten fal 't haar zelf in handen langten.
- Lyf.* Mijn knechten fijn al krank, hun lichaam is gewont.
- Kal.* Indien men mijn gefchrift haar door een ander fonde.
- Lyf.* Door wie? kom hier mijn lief, ik fal de poft verftrekken.
- Kal.* Gy fouwt door fulk een ampt uw adeldom bevlecken.
- Lyf.* De liefde treft het hart, geen uyerlijk gewaat.
- Kal.* Een voorgeworpen fchoon door 't oog ten boefem gaat.
- Lyf.* Mevrouw fag my fo vaak in Ridderlijke kleeden.
- Kal.* Maar ftaat uw voorflag vaft op gronden van de reeden?
- Lyf.* O ja. lang my de brief, ik spoey fo daadlijk voort.
- Kal.* Mijn ouders, fo gy weet, fijn feer op u geftoort.
- Lyf.* Ik hebfe vaak verplicht: uw broeder en uw vader.
- Kal.* Een laafte misdaad komt de herffens altijd nader.
- Lyf.* Ik ben onfchuldig aan de moord by u, en haar.
- Kal.* Ik ken uw onfchuld, uw onnofelheyd is waar.
- Lyf.* Doen vrienden wederfijds elkander goet, men haat 'er.
- Kal.* Men fchrijft het leet in ftaal, het weldoen in het water.
- Lyf.* Ik fal hun inborft eerst verfpieden fo ik kan.
- Kal.* Doet echter geen van tweeen een hoon of on'eer an.
- Lyf.* Ik fal mijn edel lijf in paagjes kleding fteken.
- Kal.* En fult gy dan aldus onkenbaar met haar fpreken?
- Lyf.* Vervaardig uw gefchrift, ik waag 'et ons te nut.
- Kal.* Al wat de liefde raad, de Hemel-voogd befchut. *bite*

Beronte aan d'een; Alcidon en Lidian aan d'ander fide.

Ber. Gy Heeren, waar is nimf Ambrife? ey, waar iffe?

Alc. Voor defe maal Beront moet gy haar byfijn miffe. *Ook*

Ook bidse, dat mijn Heer dat niet voor onêer neem,
 Dat sy haar lief gesicht so lang van u vervreem,
 Ter tijd gy met haar broêr Lyfander sijt bevredigt;
 Dan queektse weêr de min. *Ber.* Ik heb hem noyt beledigt.

Lid. Dat bleek wel, doen g'u self so yvrig hebt geset
 Om mijn vrouw suster na des Konings strenge wet
 Op 't schandelijk schavot onnosel te doen sneven.
 De saak is welgelukt; was 't anders, 't had u leven.

Ber. Mijn leven? wat? *Lid.* Gekost. *Ber.* Door welk een wree-
 En vriend Lyfander had u in een ogenblik. (ker? *Lid.* Ik,
 Dat lasterlijke hoofd doen van het lichaam scheyen.

Ber. Uw dreyging gelt niet om vergiffenis te vleyen.
 Die my vermeest' ren wil, vermeester dese dolk.

Lid. Beronte terg my niet. Ik sweer, de duystre kolk
 Van 't nevelachtig Styx uw vuyle siel sal erven.

Ber. Ik sal mijn gladde kling in al uw aders verven, (gang.
 Of tem uw hoogmoed. *Lid.* Voort gy lekker, keer uw

Ber. Ha snoode! *Alc.* Vrienden, hoe! dit kijken duurt te lang.
 Dit is geen broeders wraak, dit is geen susters voorspraak.

Eerst loek men Leon, hy is een gewisse oorzaak
 Van al dit onheyl; steek uw wreede lemmers op.

Verdrenk uw vyandschap in Lethes drabbig sop.

Kom, sweert, dat. . . . *Lid.* *Ber.* Neen. *Alc.* Dat. . . .

Ber. *Lid.* Wat? *Alc.* Dat elk so lang sal rennen,

Tot dat hy Leon vint, en doet sijn schuld bekennen.

Sy sweeren op de degenen.

Alc. } *VVy* sweeren noyt gesond te keeren na Parijs,

Ber. } *Eer* ons den heemel dien vervloekte Leon wijs.

Lid. }

Lyfander in Pagies kleding te Belair.

Hier is de woning van haar vader en haar moedet.

Ik klop.

Dorilas en Orante nyt.

Lyf. Grootachtbre twee, den Hemel sy uw hoeder.

Sijt gy Heer Dorilas? *Dor.* Ja, ik ben 't. *Lyf.* Deese brief
 Schikt

Schikt u Kaliste, 'k hoop mijn tijding is uw lief.
Der. So taamlijk; echter kom, ik sal haar brief eens lesen.

BRIEF VAN KALISTE AAN DORILAS
 haar vader.

Mijn Heer,

*Na 't ongeval en al de ramp,
 Waar meed ik leyder! had so swaren kamp;
 Na 't wichtige verlies van mijn Gemaal,
 En quaal,*

*Gevoel ik geen, die te gelijken is
 By 't ongeluk, waar door ik treurig mis,
 Uw gulle gunst, en nu geen vaders min
 Meer win.*

*VWant na de druk, die my had weeuw gemaakt
 Van een, tot wien ik echtlijk heb geblaakt,
 En 't lieffte in het wijde weerelds rond*

*Bevond,
 VWas d'aarde my de aldergringste schat,
 En het verlies van alles wat ik had,
 Verdraaglijk; schoon my 't vaderland versliet
 't VWas niet.*

*Maar doen gy my so weynig hebt geacht,
 En ik by u, mijn vader, waar verdacht,
 En ik onnosel had uw v. iendschaps eer
 Niet meer.*

*Dat was ell'nd, die niemand beeter klaagt,
 Noch merken kan, dan diese self verdraagt.
 So gy een schets in uw gemoed kunt sien,
 Misschien*

*Doet dat u ook so veel medogen aan,
 Als ik daar door heb droefheyd ulyt gestaan.
 Uw vaders hart my eenig ov'rig was,
 So ras*

Mijn echte troost my droevig was ontroof.

Ik heb na dit, my veel van u beloofd
Als vader ; wat u dochter had gehoopt
Verloopt.

Mijn Heer, gy sijt mijn vader, en ik bid
Ootmoedig, gy wor my ook Rechter sit ;
Gy word nu ook uw dochters swaar gevaar
Gewaar.

Uw goedheyd dit een vreemde noyt ontsegt,
Ik smeek u om geen g'nade, maar om recht.
En ik begeer, gy my so straffen doet,
Als 't moet

Gestraft sijn, na de misdraad daar men my
So valslijk mee beticht, niet slechts so gy
Bevint, dat ik geen schuld heb aan sijn dood,
Maar soo 't

Niet openbaar en yder blijken ken
Dat ik onschuldig en onnosel ben.
Heer vader, waar lang wel. Uw dochter is 't
KALIST'.

Dor. Mijn vriend so kan de saak, gelijk sy schrijft, niet wesen;
Want anders was sy noyt ter kerkker uytgevlucht.
Haar misdraad veel beswaart. Sy maakt haar self berucht
Wijl sy verreyft is, met den moorder self, Lysander.
En is haar onschuld klaar, so seg, dat sy verander
En stel haar weer ter plaats, daars' uytgebroken is.
Ik sal den Koning self, verseecker haar dit wis,
Om vryheyd vleyen, bey voor haar, en haar verrader.
Ik sal haar namaals sijn een altijd goede vader.
Maar dat sy mooglijk denk, ik haar (die haar Gemaal
So schendig moorden liet door een onkriftlijk staal,
En daaglijx noch verkeert met hem, die 't heeft bedreven)
Voor dochter houden sal, of wat sy heeft geschreven
Of tranen achten : neen, 't sal mis sijn, seg haar dit.
Lys. Mijn onderdanigheyd uw achtbaarheden bid
Sulx niet te denken : ja, ik sweer met heyl'ge woorden
Dat sy noyt overspel beging, en hy noyt moorden.

- So veel als ik verstond, is dit de reden, dat
 Sy niet weêrleggen kon, waarmede sy wierd beklat,
 Om dat Lysander sich niet na Parijs dorst geven. (ven
Dor. Waarom verscheen hy niet? *Lys.* Om dat hy korts het le-
 Aan Kloridan en aan Chrystante had gerooft. *In sich self
Dor. Waar is Kaliste? *Lys.* Z'is in Vriessland! (* die 't geloof.)
Dor. En in geselschap van Lysander, so ik giste?
Lys. Ik sweer Lysander nu niet is by uw Kaliste.
Dor. Indien de saak so leyt, ik haar onschuldig houw;
 En reys voor haar te hoof. *binnen.*
Lys. Dees is aan u, Mevrouw.
Or. Ik lees haar letteren, waar op mijn tranen rennen.
Lys. In sich self. Tot hier toe gaat het wel, noch quam my
 geen te kennen.

BRIEF VAN KALISTE AAN ORANTE
 haar moeder.

Vrouw Moeder,

Doen het slobberglat geval

Mijn Egemaal Kleander my ontsal;

Mijn blijde vryheyd en mijn eer en al

Helaas! ontroofde,

Was dit mijn hoogste troost (behalven God

En mijn gemoed) te denken, hoe gy tot

My neygende, een mededogend lot

My weêr beloofde:

Al nam het nootgeheim mijn dierbre schat,

Mijn waardste man; so wist ik echter, dat

Den heemel my een goede moeder had

Gesond gelaten;

En sulck een vader, die sich self niet min

Genegen toont, en slurpt mijn tranen in

Sijn vaders hart, noch kan door gramme sin

Sijn dochter haten.

Maar dit Mevrouw, dit viel my veel te swaar,

Doen ik met harten-leet eerst wierd gewaar ,
Hoe gy my in dit doodelyk gewaar

Gantsch had vergeten.

En dat die geen, die my den heemel gaf
Tot ouders, daar ik kreeg mijn leven af,
Als vyanden, een on-versoenbre straf

My tegen smeten.

Gelijk Mevrouw dees uw genegentheyd
My 't waardste was, so isse nu verdreyt
En schadelijxt, doen gy my hulp ontseyd.

Uw sin verander !

Ik was mijn eer, mijn staat, mijn leven quyt,
Indien ik niet was naderhand bewijst
Door hem, dien gy mijn schand en 't moorden wijt

Van mijn Kleander.

Ik hebt geseyt, vergeeft 'et my Mevrouw ,
Dat ik uw vyandschap als oorzaak houw
Van so veel ongelijk en swarte rouw

My overkomen.

Want, doen ik sag, dat eygen ouders my
De hand onttrokken in die raserny ,
Heb ik door lange raad een ander vry

Tot hulp genomen.

Ik wouw niet sterven, eer men had gekoort
Dat ik geen schuld had aan Kleanders moord ,
Noch kittlig overspel my had bekoort

Gelijk men meende.

Dies viel ik in de handen en de borst
Van hem, die noch was met het bloed bemorst ,
Indien sijn lever had daar na gedorst ,

't Geen wy beneenden.

Dit is de schoonste glans, daar my, ó spijt !
Elk een meê knelt, dat gy my tegen sijt ,
En bey mijn vyand : dees uw wreetheyd bijt

Mijn hart aan stukken.

Ik bid Mevrouw, ik bid verschoont my, ey.

C

Mijn

Mijn droefheyd dult niet dat ik meer verbey;
 En d' onschuld port my aan tot sulck gefchrey
 In d' ongelukken.

Indien gy wist, hoerveel ik eertijds leed,
 En noch althans hier liden moet, ik weet
 Gy fchrikten, dat gy sulken kind door fweet
 Ter weereld brachte.

Of fchoon ik u niet tot erbarmen ruk,
 Hebt echter doch een wetenfchap van 't stuk,
 En uw gefucht niet wreeder fy in druk
 Als Rechters klachte'.

Hoe! weyert dan een moeder haar geficht
 Te wenden na haar dochter, die bericht
 En aangeklaagt woort? doch voor 't Recht niet fwicht
 De Nijd te floopen.

Doch wilt ge niet, dat ik my t' uwaarts wen,
 Noem my een vriend, by wien ik beter ben
 Dan u, die 'k voor mijn echte moeder ken.
 Waar fal ik loopen?

Het nijdig avond-uur, dat my verftiet,
 Sijn pijlen vry van gramfchap op my fchiet,
 Indien 't er noch heeft ov'rig, die in iet
 Mijn boefem mifte:

Noyt woet het dus, fchoon duldeloos in pijn,
 Dat ik Mevrouw ootmoedig, fonder fchijn,
 En niet na plicht uw dienaars fouw fijn
 En kind.

K A L I S T E.

Or. Sulck mededogend fchrift verweekt een yfig hart.
 Ik ben haar moeder, en ook niet geloochent wart,
 Dat ik Kalifte, die mijn kind is, niet fouw minnen.
 Maar wijl gy flusjes feyd, dat slechts Lyfander binnen
 Parijs verfchynen moft, en dan haar vryheyd quam;
 Wy fijn aan hem verplicht. Ons gantsche Franfe ftam
 Sweet om fijn vrygeley. Maar seg eens, is Lyfander
 En mijn Kalifte niet geftadig by elkander?

Lys. Neen, neen, Mevrouw, ik zweer 't, en houdt 'et voor
 Gestelt, sy waren saam; waar wiltge dat sy is, (gewis.
 Of elders wesen souw? waar kan sy haar begeben
 Noch beter dan by hem, die 't steunsel van haar leven
 En al haar eer is. *Or.* Ach! hy heeftse neêrgevelt.
 Noyt kanse weêr door hem so prachtig sijn herstelt.

Lys. So 't schynt. Hy poogde noyt haar eernaam t'overstel-
 Hy hielp haar, en hy sal haar tegen yder helpen. (pen;
 So 't u niet goet en dunkt, dat sy by hem is, nu
 Waarom neemt gy haar dan niet weder t'huys by u?
 Of wilt gy mooglijk, dat hy haar alleen laat dwalen?
Or. Hoe, Heer Lysander? hoe? kunt gy u so vermalen
 Met een geleende stem en knechtelijk gewaat?

Lys. Ontstelt u niet Mevrouw; sy my ter harten gaat.
 De deugden van Kalist sijn duysend diensten waardig,
 En dat gy seggen moogt, dat dese dienst rechtvaardig
 En sonder eerkreuk is, so bid ik, haalt haar t'huys.
 Ik zweer uw dat wy bey onschuldig sijn en kuys.

Or. Was moederlijke haat ter weereld oyt so krachtig
 Die u die beê ontsey? indien het is waarachtig
 Dat gy onschuldig sijt, (ik twijffel daar niet aan)
 Wat een vergelding dient u van ons gedaan.

Lys. 'k Eysch geen vergelding, wilt mijn onschuld maar ge-

Or. Ik kan my langer niet van haar gesicht beroven. (loven.
 Tree in Lysander, kom, haar komst wort toegestaan. *bin.*

Kaliste.

Ik voel mijn kloeke borst met sware sorg belaân.
 Ik heb de trouwe dienst van d'edele Lylander
 So menigwerf bespeurt; schoon ik mijn vlam verander;
 De sijne stadig gloort. Sijn diensten sijn my waart,
 Sijn trouwheyd schat ik groot. Maar sulc een helden aart
 Als hier sijn wijs beleyd manhaftig dorst beginnen,
 Kan d'andre al, na mijn bedunken, licht verwinnen.
 In d'eerste proeven hy met tegen-vyand streed,
 Nu strijd hy met sich self, en tegen eygen leed.

Daar keert hy van Belair. Hoe yvrig komt hy draven!
Uw moeyte deert my.

Lysander verbaast uyt.

Lys. Ey, een kusje kan het laven.

Uw wrange moeder is van harde aart ontaart,
Sy staat uw t'huyskomst toe. Uw vader, eerft beswaart,
Trok na Parijs, om by den Koning te verschijnen,
Uw lukstar rijft ten top, en mijne moet verdwijnen.

Kal. Ik geef my dan op reys, en trek so daadlijk heen.

Lys. En ik rampspoedige! en ik blijf hier alleen.

Kal. Ik sal in dit mijn breyn een eeuwig merrekteeken
Van uw verbintenis en mijne plichten steeken.

Lys. Gedenk Mevrouw, gedenk aan uw gestaafde eên,
En uw beloften, en uw goê genegentheên,
Waar meed uw liefde my te uwaarts heeft verbonden,
So niet; mijn lijdszaamheyd word raserny bevonden,
En mijn bescheydenheyd een dwase sotterny,
De grootste wanhoop souw sich voegen aan mijn zy.

Kal. Kunt gy uyt mijn gesprek of uyt mijn handel denken
Dat ik mijn opset met verandering souw krenkken?

Lysander, hoe hebt gy vergeten wie ik ben?
Of waant uw breyn-vat, dat ik geen Lysander ken?
Noyt sal ondankbaarheyd Kalistes inborst schennen.
Hoe? sal ons dit vertrek elkander leeren kennen?

Lys. Uw droeve reys was noyt voor mijn gemoed so fel,
Indien ik was so sterk, en seggen kon, Vaar wel.
Mijn droefheyd wierd verkleent, indien iks' u kon klage;
't Is trooft, dat ik om u, die meer verdient, dit drage,
Ik bid u schoone Vrouw, by 't heemel-lichte licht
Van bey uw lichten, wiens klaartintelind gesicht,
Of swarte duysternis ik nimmer kan verdragen,
En sie haar klaarheyd thans tot mijn bederf verjagen,
Ik bid u andermaal, dat gy my noyt vergeet,
In dese duysternis, die uw vertrek my deed.

Kal. Aansiet de gulde son, aansiet d'azuren heemel,

Die sijn getuygen ; dees wiens glinsterend geweemel
 Ons bruyne kruyn beschynt, eer dempen al haar glans
 En ryke stralen, eer, Lyfander, praal der mans ,
 Ik uyt uw wedermin en trouwe trouw sal scheidde ;
 Indien ondankbaarheyd my tot vergeten leyde ,
 Souw uw manhaft gemoed my manen doch genoeg ,
 Dat ik veel eeuwen lang aan u gedachten droeg.

Doch gy moet weersijds noyt my uyt uw herssens wiffen.

Lyf. Eer swemmen op het land de gladgeschubde viffen ,

Kal. Eer sal 't vermeerend meer ter grond sijn uytgedroogt,

Lyf. Eer sal de wreede wolf by schapen sijn gedooft ,

Kal. Eer sal de schrande vos met tygers sich verkoppelen ,

Lyf. Eer sal de geurge roos ontstaan uyt distel-stopplien ,

Kal. Eer sal het snelle hart sich weyden in de lucht ,

Lyf. Eer sal een regenvlaag doen groeyen rijpe vrucht ,

Kal. Eer sal een gryphioen met wilde paarden paaren ,

Lyf. Eer sal een bloode das met snoode honden waaren ,

Kal. Eer sal de bange duyf benest'len d'yfermijn ,

Lyf. Eer sal de heemel en de aard een Chaos sijn ,

Kal. Eer ik uw lief gesicht en liefde heb vergeten.

Lyf. Eer ik uw trouwe trouw en schoonheyd heb versmeten.

Kal. Vaar wel mijn wederhelst. *Lyf.* Vaar wel mijn Galateë.

Kal. Mijn Ægon. *Lyf.* Mijn Neëer. *Kal.* Mijn Titan. *Lyf.* Mijn
 Medee. (Heleene.

Kal. Mijn Iason. *Lyf.* Mijn Diaan. *Kal.* Mijn Phœbus. *Lyf.* Mijn

Kal. Mijn Paris. *Lyf.* Dafne. *Kal.* Mijn Apollo. *Lyf.* Polyxeene.

Kal. Achilles. *Lyf.* Hermion'. *Kal.* Orestes. *Lyf.* Peneloo.

Kal. Ulyffes. *Lyf.* Hecuba. *Kal.* Priaam. *Lyf.* Mijn Cassioop.

Kal. Mijn Cepheus. *Lyf.* Phyllis. *Kal.* Mijn Demophoon.

Lyf. Mijn Chloris. (Doris.

Kal. Mijn Neleus. *Lyf.* Phœdra. *Kal.* Mijn Hippolytus. *Lyf.* Mijn

Kal. Mijn Thyrsis. *Lyf.* Andromeed. *Kal.* Mijn Perseus.

Lyf. Mijn Cypres.

Kal. Mijn Adoon. *Lyf.* Dejanier. *Kal.* Vaar wel mijn Hercules.

Lyf. Mijn Dido. *Kal.* Mijn Sichil. *Lyf.* Mijn Hero. *Kal.* Mijn

Leander.

Lys. Vaar wel mijn siel Kalist. *Kal.* Vaar wel mijn hart Ly-

Lys. Dit kusje u geley. *Kal.* Dit kusje liefde set. (sander.

Lys. Noch een. *Kal.* Noch een. *Lys.* Noch een. *Kal.* Wat Ne-
ctar! *Lys.* Wat Hymet! binnen.

*Koning Henrik van Vrankrijk, Dorilas. Lucidan, met des
Konings gevolg.*

Kon. Voor wettig kampgevecht en andre ongelukken
Vergunden ik gena, maar niet voor schellemstukken
Van bloed-aarts; 't doet my vreemt, dat gy voor sulck een
Vergifnis vleyt, die lang de dood al heeft verdient. (vriend

Dor. Ik smeek slechts in de saak van Kloridan, en d'ander,
Waar van sijn onschuld blijkt. Het moorden van Kleander,
Indien hy schuldig is, staat u te straffen vry.

Kon. Men seyt, hy hier niet aan, maar daar aan schuldig sy.

Dor. 't Geschiede alle beyd, in afsijn van getuygen,
Indien sijn Majesteyt hem voor het swaard doe buygen,
Is 't nodig, hy sijn saak eerst mondeling verklaar.
Doen dese moord ontstond hy noch te Brussel waar,
En d'andre saak leyt dus gelijk ik flus verhaalde.
Doch soo de Koning met sijn vryheyd langer draalde,
Om dat de twijffel noch uw boesem heeft verkracht,
Soo volgt de middel, die uw Koninglijk geslacht
In sulck een saak verkoos, om alle twist te slechten.
Men liet d'aanklagers met den aangeklaagde vechten.

Luc. Grootmachtigste Monarch, gun geen vergiffenis
In dese bloed-saak, want Lysander sulck een is
Die self de dienaars durft het hart ten groef oyt trekken,
En spaart niet een, om dus sijn moorden te bedekken.
En wijl de Rechtbank na de rechte waarheyd vraagt,
En Dorilas terstond van kampvecht heeft gewaagt,
Laat my door daginge hun op Lysander wreeken.

Dor. Des Konings bysijn doet my swijgen, en u spreken.
Maar soo 'k sijn Hoogheyd geen eerbiedigheyd en droeg,
Ik sweer dees silvre baard althans had kracht genoeg,
Dat geen verradery sijn handel oyt doorgriefde.

En sonder meer bewijs, indien 't de Vorst beliefde,
Ik stel my tegens u voor hem in 't open veld.

Luc. Uw spieren sijn verslapt, uw krachten sijn gevelt.
Uw manslag was my licht. Hoe souw dien oude steyg'ren!
't Was beter met uw soon. Maar doch, ik sal 't niet wey-
g'ren. (*Kon.* Houw maar.

Dor. Vervoerde lekker. *Luc.* Ga! gy grijsaard. *Dor.* 'k Sal...
Swijg gy, en gy, op straf van mijne ongenaad.
Lysander gun ik g'naad: doch binnen twee paar weeken,
Moet hy in 't vlakke veld sijn onschuld moedig wreeken.
binnen.

Lysander te Miramont in Burgundien.

Ik meende na Parijs te rijden langs de Seyn:
Maar koos de linker hand, niet ver van sint Germeyn,
En socht Gaskonje; doen Thoulouse, door Etampe.
Hier loft' ik mijn Kandaal uyt dodelijke rampe.
Indien ik onderweeg hem niet had hulp geboon,
Hy was al aan de galg of onder Fransche doon.
Hier is myn Miramont, hier woont mijn grijsse Vader.
Kandale, klop, noch eens, daar komt hy self, ik nader.

Adraste uyt.

Lys. Beminde Vader, die den Heemel lang behoed.
Adr. Sijt gy 't *Lysander*? hoe! wie heeft uw moed gemoet
Te keeren t'huyswaarts na tien-jaar'ge ballingschappen
Als een Ulys? mijn Soon, fiet, fiet, uw Vaders rappe
En eertijts jonge leen vint gy verslenst en ouwt.
Ik dank de Goon, dat gy het Hof verlaten wouwt.
'k Ombels u, en mijn mond wil u de welkomst geven.

Lys. Het Hof verlaten? neen, het Hof is al mijn leven.
Adr. Heeft dan een ouders hart voortaan geen deel aan u?
By vreemde sijt gy graag, en van uw ouders schuw.
Uw jaar-tal groeyt ook aan. 't Is tijd om rust t'aanvaarde,
En door een Huwlijk u te binden met een waarde,
Een rijke, schoone, en een jonge maagde-praal.
Op dat Burgundjen uyt uw Huwlijk voordeel haal;

En dat uw nasaat mag dees landen dienst bewijzen.
Lys. Heer Vader, met uw gunst, mijn boesem schijnt te yfer
 Voor echtelijk verbond; geen Huwlijk my behaagt.
Adr. Ik sag, niet lang verleên, een overschoone maagd
 Met wie gy echtelijk verdient alleen te paren.
 Want Goddelik cieraad siet m' in haar lichaam waren!
Lys. Schoon haar Minerva self haar handen had gegont,
 En Iuno haar gesicht, en Suada hare mond.
 En Zæthys hare gang, en Venus bey haar borsten,
 Al deed haar oog en spraak elk om haar weêrmin dorsten,
 Al maakt' haar liefde en eenparig hart my tot
 Een halve, en haar bed tot een geheelen god,
 Soo vond ik echter noyt mijn boesem soo verweken,
 Dat ik uyt liefde om een echt haar aan souw spreken.
Adr. Die gaven, en veel meer, alleen haar eygen sijn.
 Geloof, s'is een Pandoor in maagdelijke schijn.
 Kom, soon Lysander, kom, u moeder u ontdekken,
 Sy sal haar inborst en haar deugden u vertrekken.
 Op morgen siet gy haar, dan word uw hart verkracht.
 Ik sal haar mondling self op onse Harte-jagt
 Verfoeken, daarse komt na volle jager-orden.
 Gy sult uyt Sylvio dan een Myrtillo worden. *binnen.*

Dorilas. Orante. Kaliste.

Dor. Ik sal Lysander dan ontbieden door dees brief.
 Hoor, hoe de inhoud luyt.

BRIEF VAN DORILAS AAN LYSANDER.

Mijn Heer,

*Doen ik vernam dat gy de lastering,
 VVaarmee men u betichte,
 Van Heer Kleanders dood door d' overweede kling
 Niet darde suyver voor ons Fransche Rechters richte,
 VVyl gy Chryfante had met Klordan gedoot,
 En dat uw saken hangen
 Aan onse Konings g'na; heeft my uw eer genoot
 Dit te verfoeken, tot den handel was voldongen.*

Dees Edelman aan u vergifnis tonen sal,
 Op dat gy nu onschuldig
 Ook moogt rechtvaardigen Kalistes droeve val,
 En uwe achtebaarheyt, gequetst, weër menigvuldig.
 Al de genegentheyd die ik te haarwaarts draag,
 Als van natuur haar Vader,
 En die 'k u schuldig ben, waar van ik eeuwig waag,
 Voor my en mijn geslacht in mijn gemoed komt nader.
 En ik met grooten ernst verlang u vry te sien.
 Ik had u nu gesonden
 Mijn Lidian, mijn Soon, uw trouwe vriend, indien
 Ik hem na mijne komst hier had aan 't Hof gevonden,
 Om u te bidden dat gy niet nalatig waart
 Veër voor den dag te komen,
 En door een kamp-gevecht onnosel u verklaart,
 VVaar toe sijn Majesteyt vier weeken heeft genomen.
 Orante u bedankken deede.
 Kalistes brief vint gy hier meede.
 Ik blijf verplicht, die 'k altijd was

Uw vriend

en Dienaar

DORILAS.

Or. S'is goed, s'is quaad, en lief.

Dor. Hebt gy uw brief gereet van 't gene dat gy wiste
 Aan Heer Lysander? kal. Ja, Heer Vader. Or. Lees Kaliste.

BRIEF VAN KALISTE AAN LYSANDER.

Mijn Heer,

Dit komt voor uw gesicht
 Op 't onversienst.
 Had gy mijn ouders niet verplicht
 Door menig dienst,
 En sy aan my dit niet bevolen
 Om schuldighed,
 Seo wierd ik doch door minne-kolen
 Daar toe geleyt.

De plicht verselt genegentheden.
 Ook door het deel
 Het welk gy hebt, word ik bestreden,
 In mijn krakkeel.
 Mijns Vaders brief sal u ontvrouwen;
 Al wat hy deed.
 Ook hoe gy u sult moeten houwen
 In dit ons leet.
 Men hoeft u niet hier om te smeeken,
 De eer u port.
 Ik deê uw leên, die noyt besweeken,
 En moed te kort.
 Uw yver brak, om weêr te kieser
 Die goede naam,
 Die 't noode-lot heeft doen verkieser,
 Aan ons te saam.
 Vaar wel; gedenk aan uw vriendinne
 En meesteres,
 Die eeuw'ig u getrouw sal minne
 Als Dienares.

Uw wifte

KALISTE.

Dor. Den inhoud my bevalt. Lyfander raakt' er van.
 De tijd lyt geen versuym, men geefse d'Edelman.

H E T V I E R D E B E D R Y F.

Lyfander. Adrafte met gevolg aan d' eene, Hypolite en Eriſtle aan d' ander zijde.

- Lyf.* **W** At blijde morgenſon ſchiet ſijn ſaffrane ſtralen?
- Hyp.* Wat driftigen Apol komt dus in boſſchen pralen?
- Lyf.* Wat onvertſaagt gemoed beſchouw ik in 't gevaar?
- Hyp.* Wat menſch in ommegang ſcheen oyt ſoo handelbaar?
- Lyf.* Wat maagd was ergens meer volmaakt, en meer ootmoedig?
- Hyp.* Wat Held was ergens in de liefde meer voorſpoedig?
- Lyf.* Wat Amazoon ſchoot oyt gevreeſder wapens an?
- Hyp.* Wat godlijk oog ſach oyt meer ſchoonheyd in een man?
- Lyf.* Wat kloekheyd woonde oyt in meer bevallijkheden?
- Hyp.* Wat fier- wat groots-heyd heeft mijn boeſem meer be-
- Lyf.* Wat ſchichrige Diaan! wat radde Atalant? (ſtreden?)
- Hyp.* Ik noop een vluchtig hart, en 't mijn wort ſelf vermant.
- Lyf.* Ik nader dees Godin, en ſpreek 'er, en belaag'er.
- Hyp.* Theſſalje wijk, daar komt een tweede Meleager.
- Lyf.* Vergode Maagd, wiens deugd en ſchoonheyds glat ge-
In 't minnelijke hart gewenſte wonden ſlaat. (laat
- Hyp.* Iupijn deë mijn geſicht met ſchoonheyd noyt beleggen,
De waarheyd billijk ſwicht voor ſoo een gunſtig ſeggen.
- Lyf.* Den hemel gunde noyt gelegentheyd, om u
Mijn plicht verplichte dienſt op 't offeren, dan nu.
- Hyp.* Uw noyt verſchult gemoed aanvaard ik, met genoegen,
Ik ſal mijn dankb're ſiel na uwe dienſten voegen.
- Lyf.* Gy hebt in dit mijn hart uw beeltenis geſneën.
- Hyp.* Ik noyt ſoo veel vermogt: mijn krachten ſijn te klein.
- Lyf.* Laat my graveren in uw borſt, die geen doorgriefde,
Met vuurge letteren mijn eeuw'ge ſtraal van liefde.
- Adr.* Dus drijft een minne-drift, en maakt een wilde dweeg;
Ik voel my ſelf vernoeget, nu hy vernoeGING kreeg.
- Lyf.* De hartjagt jaagt voorby. Ik ſal een hart bejagen,

En met het mijne saam op Pafos autaar dragen, (waar.
 Ter liefde van Mevrouw. *Adr.* Men neem de jagt-tijd
 Ik treë met uw verlof de eerste in 't gevaar. *binnen.*
 Men blaast de jagt-

Lysander al struyckelende uyt het bosch.

Wat vreeselijker swijn doet my de aarde kussen!
 Mijn sterke jagt-spriet, in dit woedend ondiër, tuffen
 Sijn dubble slag-tand brak. Mijn staal beklonkke kling
 Tot aan het vast geveft door bey de schouders ging.
 Ik trof zijn lijf, so stijf, maar 't heeft my weër getroffen.

Lysander valt in 't bosch. Daar 's mijn rapier weër aan.

Adr. Wien hoor ik neder ploffen?

Hyp. Is 't onraat? *Lys.* Neen. Mijn dolk een wrevlig swijn

Adr. Men keer dan t'huyswaarts. (verwon-

Lys. Ik geley mijn schoone Son. Het heele geselschap uyt en in-
binnen.

Dorilas. Orante. Kalifte. Argire. Ambrise. Olinde, te Clairval.

Orante. Wat glimp van reden had Soon Lidian te twisten?

Gy riept my na Clairval, verselschapt met Kalifte.

Dor. Hy was nauw weër gekeert in 't Koninglijk Parijs,

Of hoort dat Lucidan zijn vader oudt en grijs

Ten kamp had uytgedaagt ter oorzaak van Lysander.

Daagt Lucidan doen weër, en raken aan elkander

So hevig, dat het bloed de wegen had bevloert,

En wierden beyde op een draag-baar weg gevoert

Eerst in Olindes huys, doen na Mevrouw Argire

Hier te Clairval, alwaar sy stadig met hun viere

Sijn wond bewaakten, dit wat Lidian, ons soon.

De Artzen het vertrek aan Lucidan verboôn.

Nu sijn sy saam vergaart om vree-verbond te treffen.

Sie daar, daar sijns bey; is uw verschil weër effen?

Lidian. Lucidan.

Luc. De twisten sijn verjaagt. *Lid.* De vree-baak is gerecht.
Arg. Dit

Arg. Dit past een eedle siel. *Ambr.* Gy u als Ridders draagt.

Luc. De tijd my aanmaant om weer na Parijs te keeren.

Mevrouwen sijt gegroet. Vaart wel, vaart wel gy Heeren.
binnen.

Dor. Soon Lidian, de tijd die 's Konings Majesteit
Voor al de onschuld van Lyfander had beleyt,
Is uyt. De maand is om. Doch tot sijn onschulds teeken
Sijn hem door 's Konings last op 't nieuw bestemt dry
weken.

Na dit verloop valt hy in handen van het Recht.

Nu vind ik goet, gy hem dees tijding brengt, en segt

De toestand van sijn staat. Wilt binnen my verbeyden

Ik sal met meer gesprek hem verder uyt geleyden.

Lid. Vrouw moeder, suster, en u al, de Godheyd spaar.

Ik moet de Brief-drijg sijn.

Altem. Den Heemel u bewaar.

binnen.

Dorilas, Ferrare, Gerion.

Dor. So is uw eerste komst uyt Miramont, gy Heeren?

Ferr. O ja. So dadelijk. Al wouyt gy hem besweeren

Hy echter niet verscheen. 't Is waar, gy deed genoeg.

Dor. Wat doet Lyfander dan? *Ferr.* Een drabbig toverfog

Doet hem de sorg van eer en vryheyd hier vergeren.

Ger. Een schoone Amazoon sijn eerste vrydom snuykt,

En onder haar gebied Lyfander willig duykt.

Dor. Vermag haar schoonheyd veel?

Ger. Mijn Heer, s' is sonder weerga.

Dor. Hy acht geen eer meer? sy! dat ik so voor sijn eer sta.

Ferr. En noch behalven dat, s' is jong, s' wijs, s' is rijck,

En van aaloud geslacht. *Dor.* Dit is het rechte blijck,

Waarom Lyfander deynst. Was Lidian hier gebleven!

Ik moet Kaliste deel aan dese tijding geven,

En blijf aan u verplicht, gy Heeren, voor die maar.

Ger. Vaar wel. Ontdek haar niet waar gy die wierd gewaar.

binnen.

Kaliste.

Kalifte.

Als of de vader met haar sprak in 't uytgaan.

Ik dank u vader voor de goede onderrechting.
 Het deert my, dat gy oyt voor hem in een gevecht ging.
 O duldelose spijt! ha doller raserny
 Der blinde minne-nijt! poogt dan den Heemel my
 Een schande op te laân? wiens inborst was oyt quader?
 Ontrouwe minnaar! sy Lyfander! gy verrader.
 Hyperion beschijnt geen vuyler siel dan d'uw.
 Wat wilde wederwil maakt u van my so schuw?
 Om Hypolite wort Kalifte so bedrogen.
 Kunt gy, boosaardige! haar nieuw verdriet gedogen?
 Ondankbre! seg waarom en hebt gy niet gewacht
 So lang, tot dat mijn eer weêr was ten top gebracht,
 Of gy in 't minste weêr verseekert had mijn leven?
 Ik ben tot wanhoop door genegentheyd gedreven.
 Ha wreede! al mijn Recht nu aan den Rechter hangt.
 Mijn endloos lijden met mijn leven is verlangt.
 Ha snode! gy hebt lang na dese staat gedongen,
 Doen gy van Hypolit voor my hebt opgesongen.
 Ik waande, gy bedacht die duystre naam op my,
 Maar ach! sy d'oorzaak was, dat ik ellendig ly;
 En ik onnosel trok my dit tot eygen voordeel.
 Gy sachte niet om my, maar om een ander. Oordeel
 Of dit een teeken is van uw gestaafde eên?
 Ik sweer, ik nimmer acht op uw getrouwigheên.
 De hemel en de hel en 't onderaards gedrochte,
 Indien 'er plagen sijn, waar meê sy noyt besochte
 Mijn lijdend ingewand, met nieuwe straf my plaag,
 Wanneer ik namaals weêr na minnaars klachten vraag.
 Helaas! Kalifte is d'onlukkigste ter werrelt.
 Geswolle oogjes, krimpt. Sacht brakke traantjes, dwerrelt
 Niet langs mijn kuysch gesicht, hy is de vloed onwaard.
 Ik wil nu niemand sien, en niemand op der aard
 My nimmer sien sal, wouw den heemel dit gedogen, Ik

Ik souw mijn eygen self verbergen voor mijn oogen.

Ik eet mijn hart van spijt. De stille eenszaamheid

Heeft my een middel in mijn bittre quaal geseyt.

„ Op! seytse, op Kalist! begeeft u op ter kamer

„ Van broeder Lidian, geen raad voor u bequamer

„ Nu hy verreyft is, ga, daar leyt sijn Ridder-kleed

„ Van groen satijn, borduurt met silvre kant. Wie weet

„ Van dit bestaan? grijp moed. Daar moet gy u meê klede’.

„ Trek al uw kleders uyt, en laatse daar ter steede.

„ De sijne trek weêr aan: sijn degen op uw zy,

„ Sijn hoed en pluym op ’t hooft, en daar sijn laarsen by.

Dus geeft u op de vlucht met een van vaders paarde’.

So sprakse, en niet meer. Ik sal die raad aanvaarde,

En sien waar het geluk en noodlot my vervoert. *bin.*

Adraste, Lyfander.

Adr. Wel soon, heeft Pafos wight uw vlucht noch niet besnoert?

Of vrees gy bloode, spreek, het jawoord te bekomen?

Lyfander, neen, ’t w saak van my wort aangenomen

Indien ’t uw wil maar wil. *Lys.* Heer vader, noch de tijd

Diê ik tot uwent was, noch dodelijke strijd

Daar ik meê worstel, my vergunnen om te huwe’.

Doch soo ’t uw wil is, ik buyg mijne na de uwe.

’t Is waar, dat Hypolit is waardiger, om van

Een braver sijn gedient, dan ik haar dienen kan.

Doch eer ik liefde queek, en noop haar hart met vrye’

Vergun my een verzoek; dat is, dat ik mag ryen

Na ’t Hof des Konings, tot herstelling van mijn eer.

Adr. Dat is, ik reys van hier, en keer dan nimmer weêr.

Ik merk uw voorneem nu, daar ik te voor na giste.

Gy sijt betovert door de liefde van Kaliste.

Sy u gebracht heeft tot dees schandelijke pijn.

Doet vry uw sin met haar, ’t sal noyt de mijne sijn. *bin.*

Lyfander

Lysander blijft alleen.

Hoe wort mijn hert beklem't ! men noemt my , langs hoe
quader ,
Daar een verstoorde vrouw ; hier een verstoorde vader.
Daar nam de liefde af, nam hier de liefde aan ,
Hier rees een blijde vrend, en daar een naar getraan.
Indien ik haar verliet ik souw mijn eden breken.
So niet ; een felle toorn mijn vader sal ontfteken.
Mijn boesem wort bestreën van vader en van min.
Ik worstel deerlijk met haar end, en haar begin.
Wat uytkomt fullen my de goede goden geven !
't Is beter sonder min, dan sonder trouw te leven.
Weg Hypolite, weg, ik laat my liever doën ,
Eer ik Kaliste of mijn ouden vader hoon.
'k Weet middel, bey de gunst van hem, en haar te houwert.
'k Sal Hypolite gaan bezoeken, niet om trouwen ,
Maar slechts, dat sy een brief mijn grammen vader schrijft.
Dat ik naa 't Hof ben, doch haar slaaf en minnaar blijf. *bint*

Hypolite. Lysander.

Lys. Mevrouw de laatste eer heeft my so veel verbonde' ,
Dat ik voor d'andermaal uyt vriendschap onderfonde
U weër besoek te doen. *Hyp.* Mijn heer heeft my verplicht.
Lys. Ik kon de voor'ge tijd, dat ik uw lief gesicht
Rampspoedig miste, nauw mijn levens draad verlangen ,
Dat deed uw purper-root op lelywitte wangen.
Hyp. Sulk gunst-woord heb ik noyt, uw dienares, verdient.
Gy uyt uw heushey't niet als minnaar, maar als vriend.
Lys. Vergeef my schoone Nymf , uw min heeft meer ver-
mogen ;
Wiens spitsle stitsen my door dees onschuldig' bogen
So schichtig troffen in mijn blakerend gemoed.
Hyp. Een anders min, dan mijn' , uw minne-bresschen voed.
Een anders naam, dan mijn, leyt in uw hart geschreyen.
Lys. Ik sal mijn glorend hart tot proy u overgeven,

Indien

Indien my eene beë van u wort toegestaan.

Hyp. Mijn Heer, betreftse my, ik neemse willig aan.

Lys. Mijn Lief, ik wilde graag eens na Parijs vertrekken,
Mijn Vader my 't ontley, of ik most eerst ontdekken
Aan u mijn minne-gloet; uw Brief getuyg hem nu
Hoe ik 't geluk genoot van minne-spraak met u.

Hyp. Mijn Heer, dien eysch is licht, ik false strak bewerken.
De tijd, die 't al ontdekt, doet my uw inborst merken.

Lys. Vaar wel, en gun mijn mond een minnelijk geblus.

Hyp. Vaar wel met wedergalm. *Lys.* Vaar wel met dese kus.

Adraste. Lidium.

Lid. Dit deedmen, en noch meer, in d'eerste twee paar weekē.

De tijd verliep, men sag van hem noch taal noch teeken.

Dry weeken sijn op 't nieuw Lysander weër vergunt,

En so hy in die tijd niet op en duykt, gy kunt

Wel denken, wat een schand hy aan sijn naam sal hechten,

Dat andere voor hem, als dard hy self niet, vechten.

Adr. Hier was noch Edelman, noch afgeschikte Post,

Die my de maar bracht, dat Lysander was verloft.

Gy sijt de eerste; doch Lysander is vertrokken.

Sijn aftrek viel my swaar, en dese ongelokken

Vermeerdert Hypolit door dit geschrift, sie daar.

BRIEF VAN HYPOLITE AAN ADRASTE.

Mijn Heer,

Uw Soon heeft my besocht,

Het is volbrocht.

Hy heeft sijn mins genegentheyd

My voorgeleyt.

Hy is voor my, op sijn gebeën,

Naa 't Hof gereën.

Dit meld ik u door dese Brief.

Het sy u lief

Nu hy mijn dienst, waarom hy bad,

Heeft aangevat.

*Ontfangt mijn hart , uw toebehoor ,
Tot loon hier voor.
Verschulde plicht en dankbaarhejd
Is u bereyt.
Ik blijf in al wat gy gebied*

UW

HYPOLIET.

Adr. Eerst trok hy na Bordeaux, daar wort g' hem licht ge-
waar.

Lid. Adrafte, Heer, vaar wel, ik hoop hem daar te vinden. *bin.*

Dorilas.

Dor. O Goôn! dees tegenspoed mijn leven sal verflinden.

Orante uyt.

Ik klop, ik krab mijn borst, en roof mijn hoofd het haar.
Dor. Ik ruk dees haaren uyt mijn baard, so grijs en swaar.
Or. Gelukkige! die noyt bracht kinders op de aarde.
Dor. Rampzalige! die oyt so wreede kinders baarde.

Ambrise uyt.

Het kleed van Lidian heeft sy gansch aangedaan.

Olinde uyt.

In 't stilste van de nacht is sy van hier gegaan.

Argire uyt.

Met laarsen, en sijn kling, met hoed en veder-bossen.
Dor. En uyt de stal gehaalt een van mijn braaffte rossen.
Or. Haar sluyer en cieraat leyt lelijk op de vloer.
Ol. Hier bleef haar rok en kleed voor Lidian haar broêr.
Arg. Ha losse jaloufy, wat kunt gy onheyl brouwen?
Ambr. Dit om Lysanders wil? ik sweer het sal hem rouwen.
Or. Wen ik aan 't stout bestaan gedachtig word, ik ys.
Dor. Men soek haar, waarmen wil, ik soek haar te Parys. *bin.*

Lidian te Bordeaux.

Ik heb in gansch Bordeaux Lysander niet gevonden.
Men seyt my, dat hy na de Strijd-perk trok na Londen. *Ik*

Ik reys dan ook weêr voort, en soek hem in die strijd,
En sal met hem vermomt slag lev'ren, hem te spijt.

Koning Jakob van Engeland en gevolg.

De strijd neem aanvang met een klem van reuse krachten.
Men roep d'uytdagers, de Bespringers vurig wachten.

Pag. Elk nadert, wel gemoet.

4. *Engelsche aan de linker, 4. Turcken aan de rechter zijde, uyt.*

Kon. Tot lof, tot prijs en eer

Der Ridderlijke kamp sal 't edel zijd-geweer

Van Koning Artus den verwinnaar sijn geschonkken,

En daar en boven met een sware keeten pronkken

Vol kostelijk gesteent, een gift voor sijn Meesters'.

Dees prijs is lang gestelt. d'uytdagers sullen dwers

En tegen over hun Bespringers plaats verkiesen;

Doch sullen met verlies van strijd, de plaats verliesen;

En de Bespringers, die in't perk verwinnaars staan,

Uytdagers worden in haar plaats. Vangt moedig aan.

Sy vechten. de 4. Turcken vallen.

*Alcidon en Beronte aan de rechter zyde tegen twee Engelsche
aan de linker zyde.*

Alc. Daagt gy ons? twee met twee. De 2. eerste Engelsche vallen.

Aan de linker zyde. Ber. Wy dagen. Gy haar wreeken?

*Men vecht tegen de twee andere Engelsche aan de rechter zyde,
die verslagen worden.*

Kon. Wat helden sijn die twee? men doe die Ridders spreekē.

Alc. Verschoon ons, komt gy niet voor d'uitkomst ons te sien.

Ber. Naa 't ende sal men eer en dienst sijn Hoogheyd biēn.

Alc. Waar sijn Bespringers? hier sijn Dagers.

Lyfander aan de rechter zyde uyt.

Lyf. Hier is d'eene.

Wie is de wreeker?

Ber. Ik: ik sal uw kracht verkleene.

men vecht. Alcidon valt

aan de linker zyde.

aan de rechter zyde.

Lys. Heer Ridder, uwe kracht en moed is als de mijn',
 na een kleen gedaan gevecht.

't Geluk doch my, dan u, meer gunstig schijnt te sijn.

Ik bid, sijt nu gerust met uw manhafte proeven.

Men vecht niet om elkaâr met wonden te bedroeven,

Geef dan vrywillig als verwonnen nu aan my

Het geen gy door geweld niet krijgen sult, 't en sy

Uw moedigheyd niet denkt het nood-geval te wijken.

Ber. Gy sijt dan wie gy sijt, dit sijn beleefde blijken:

Maar een laetdunkentheyd uw spraak-lit ook verrukt,

Te krijgen door gevley, 't geen door de vuyft mislukt.

De eer van dese strijd sal ik u nimmer geven,

Dan, dat u duur sal staan, te saam met dit mijn leven.

Lys. Ik wou u gulle gunst en vriendschap tonen, maar (waar
 Wijl gy beleeftheyd wraakt, neem dan mijn weêrwraak

Men vecht, Beronte valt.

Leg daar. *Kon.* Houw Ridder, houw, gy bey waart kloek
 en moedig.

Geluk en kracht u helpt, 't welk hem was regenspoedig.

Twee prijfen sullen nu noch by de eerste staan.

Lidian aan de rechter zijde uyt.

Ik nauw hier aangelant, vang ook het kampen aan. (den

Lys. Ik daag noch eens voor 't laatst. *Lid.* Ik kom u regentre

Maar 't is my leer, dat gy so daad'lijk hebt gestreden:

Dies so het u belieft men stel het uyt, ter tijd

Ik meerder eer bevecht, en gy besadigt sijt.

Lys. Sulk een beleeftheyd uw manhaftigheyd komt tonen,

Want dese twee verliet in eene boesem wonen.

Ik ben so flauw niet dat ons' Opper-Majesteyt

Een algemeene wet, voor yder bloot geleyt,

Om ons herroepen souw. Men moet geen Vorst besnoerē.

Kom, laat ons' helde-vuyft een helde-degen voeren.

Lid. Ik wenschte, het gevecht u min had afgeslooft,

Doch echter, laat ons sien, wat my 't geluk belooft.

Men vecht. *Lidians* storm-hoed word afgeslagen, waar door hy
 van *Lysander* gekent wort.

Lido

Lid. Mijn stormhoed af? Ik swicht, Ik ben verwonnē. *Lys.* Rid-

Uw moedigheyd most my u kennen doen, ik sidder (der

Dat ik uw manlijk rif so handlen darde, nu

Gebruykt de lauren van kloekmoedigheyd voor u.

Lid. Mijn Heer, ik dulde noyt, gy met beleefde sinnen

En onversaagde kracht my t'evens sult verwinnen.

Ik bid, doet dese schand en hoon uw vriend niet aan,

Dat hy als winnaar op uw zege-koets souw staan.

Lys. Ik moet my over u en 't soet geweld beklagen,

Lysander wil sich niet voor u bedekt meer dragen.

Elk schuyft sijn helm op.

Alc. Noch ik voor u. *Ber.* Noch ik. *Lys.* Dat ik u al omvang.

Ber. Men vlecht sich als den olm en wijngaard, eeuwen lang.

Kon. tegen Lysander. Gy krijgt Vorst Artus swaard uyt han-

den van Prins Wallis,

En d'Halsband vol gesteent, die al haar welgeval is,

Van de Princesse van Britanje, tot uw prijs.

tegen Ber. Lid. en Alcide.

Gy and're dry, die 'k gunst en vriendschap ook bewijs,

Dry wapens schenk ik u heel ongemeen in waarde,

En uyt mijn eygen stal dry van mijn kloekste paarde.

Gy vier, die d'eerste waart in t' winnen van de strijd,

Vier keetens, swaar in gour, u worden toegewijt,

Met een medaalje, daar mijn beeld staat in gesneden.

Dit 's een verdiende krans voor al die lofsijk streden.

De Ridders varen wel, ik keer na mijn Paleys.

De Koning met al sijn gevolg binnen.

Alc. Lang leef den Koning! *Lid.* Heer, men geef sich voort

op reys,

Uw eer een schipbreuk lijf, en komt gy niet te voorschijn.

De tijd is schier verby. Hoe! sal d'er geen gehoor sijn?

Lysander, vriend, hoe is 't? hoe! dut gy? ik dan meē.

Lys. Men keer na Douvren, en betrouw sich flux op See

Met ronde seylen en voor wind naa 't fraye Kalis.

Ontdek my midlerwijl hoe 's Konings recht verhaal is.

Ber. Men spoey de reys al voort, het wort wel openbaar.

Alc. God Triton en Æool bewaar ons voor gevaar. *binnen.*

Kaliste. Kandise.

Kand. So is't Mevrouw. en doen Lyfander trok na Londen,
 Heeft hy met dese Brief aan u my afgesonden,
 Van Miramont in't land Burgundjen, na Beläär,
 Daar ik uw Ouders sprak, en spijtig wierd gewaar
 Dat gy gevluht waart. en waart gy my niet bejgent
 Hier tusschen Loncham en Parijs, ik souw weër wegen t'
 Onlukkig reysen na Burgundjen sijn gekeert. (geert.
Kal. Waar is de Brief? *Kand.* Sie daar. *Kal.* Ik leesfe met be-

BRIEF VAN LYSANDER AAN KALISTE.

*Ik kan u niet, dan door mijn sterven leeren ,
 Dat het verscheyden my kan minder deeren
 Van ziel en lichaam, dan althans van u.
 Doch mis ik weet, schoon nu uw wesen schouw ,
 Hoe groot gedeelt' u toekomt van mijn leven,
 Sal ik sorgvuldelyk daar acht op geven,
 Dat uw volkome macht my noyt verdroot,
 Noch het getal van dienaars door mijn dood
 Vermindert word. De oorsaak van mijn klachten
 De wreetheyd van mijn lijdén doet versachten.
 En schoon mijn smert by niemant weërge keurt ,
 En nergens raad noch heelsaem middel speurt,
 vertroost ik my, wanneer ik kom te denken ,
 Dat ik om uwent wil my so laat krenkken.
 Het schoone beeld van uw liefcalligheên
 Maakt my de grootheyd van mijn lijdén kleen ,
 En tuygt dat het is billijk en met reden ,
 Dat d'alderswaarste smert my stel te vreden ,
 Nardien het om de schoonste schoonheyd is.
 Ik bid u, laat my toe, want het is wis ,
 Dat ik mijn woorden door stilswijgen sluyte ;
 Want niet so krachtig is na eysch te uyte .
 De woorden ook misdoen eer mijn begrip,
 Eer ik 't ontvouw met een verliesde lip.*

Gy weet, wat wonden uw bevallig oogen,
 My grieden in het hart, want hun vermogen
 Ik u bekenâ. Straal uw gezicht op my,
 En zie, wat pijn en droefheyd dat ik ly,
 En denk, di hangt aan uw volmaakte gaven,
 Die d'eerste oorzaak my van quijnen gaven.
 Vaar wel, mijn Schoone; en nu cordeel wyt
 Mijn stamelende stem en g'ring geluyt
 d' Vytneementheyd van al mijn druk en plagen,
 Die my beneemt de middel om te klagen.
 Laat my niet leven, dan dat ik erken,
 Dat eeuwen lang ik

Uw

L Y S A N D E R

ben.

Kal. Ontrouwe! kunt gy dus met uw gevynfde reden
 De vuyle ontrouw van uw snoo gemoed bekleeden?
Kand. Mevrouw ik ben bedroeft, dat ik u tijding bracht
 Die u het breyn ontroert. Had ik dit oyt gedacht
 Ik had het noyt bestelt. *Kal.* Dient gy hem nu Kandale?
Kand. O ja Mevrouw, al lang, ik sal u kort verhalen
 Wanneer ik by hem quam. Doen hy reed langs de stroom
 De Seyne, na Parijs, quam hy met strenge room
 Na onsen Heer Provooft met seven dienaars rennen.
 Ik kon hem, hy my ook. Na sulck verborgen kennen,
 Vraegd' hy, Provooft waar heen met de gevange knecht?
 't Is d'onderste Cipier, sey hy, die tegen recht
 De Fransche kerkker met Kaliste is ontlopen,
 Men brengt hem na Parijs om daadlijk op te knopen.
 Lysander doen, ey neen, laat gaan, houw daar, tot loop
 Sijn twintig Pistolets. Men heeftse niet van noon
 Sey d'ander schobbejak; en eyndlijk na veel praten
 Sy mosten door geweld aan hem my overlaten.
 Daar wierdmen handgemeen. Lysander sloeg al toe,
 Ik zulde van het paard en was die leydsluy moe.

D 4

Twee

Twee schoot hy plotslijk dood, en d'andre deê by vluch-
Dus quam ik in sijn dienst na bange ongenuchten. (ten.

Kal. Mijn Vriend, gy diend een Heer, die, so hy is gewent,
De dienst, die elk hem doet, ter weereld best erkent.

Ik wensch, dat hy my wouw so goeden dienaar welen,
Als hy uw Meester is. Maar hy doet sich belesen
Voor een verrader, ja, de grootste die men wist.

Kand. Ey, hoont sijn deugden niet, dat bid ik Vrouw Kaliff'.

Kal. Hoor hier gy, so gy niet al uw genegentheden
Die gy te mywaarts droegt nu eertijds, hebt vertreden
Door al de ommevang van sulck een Heer, als hy,
Kom, seg, bedachtmen oyt een meer verradery
Ats dien Lyfander? Eerst heeft hy my slim bedrogen,
Nu komt sijn Minne-schriift de tranen af te drogen,
En ginder wacht hy op een nieuwe Amazoon,
Een Hypolit, een wicht, ô duldeloose hoon!

Kand. 't Is waar, hy sprak haar aan, sijn Ouders te believen;
Maar hy en poogde noyt haar boesem te doorgrieven,
Om haar gebied t'ontgaan trok hy na Engeland
Op d'aangeseyde kamp, om sijn onwinb're hand
Te kennen doen. Dan hier. Noyt wil hy t'huys weêr ko-
Eer haar een ander heeft ten Huwelijk genomen. (men,

Kal. Ik wilde, dat gy hier een tijd-lang by my bleef,
En seyde hem dan, hoe veel ik hier voor hem bedreef. *bin.*

Koning Henrik van Vrankrijk. Minos. Arkas, en 't gevolg.

Kon. Nu is de vryheyd van Lyfander gansch ten ende;
De tijd my maande aan om naa 't gevecht te wende?
Waar is de Ridder, die Lyfander heeft gedaagt?

Lucidan aan de linker zijde gewapend zyt.

Lucid. Hier is hy Vorst. *Kon.* Wat Held, of wat Lyfander
Te treden in een kamp met hem, of wat verwante (waagt
Om sijn rechtvaarding komt d'uytdaging tegen kante?

*Dorilas. Adrafte. Kalifte, gewapend, aan des Konings
rechter zyde uyt.*

Adr. Dor. Kal. Wy. Elk fijn roem te wil. *Kon.* Neen Ridders,
gy fijt dry,

Men kies door 't blinde lot wie fijn bespringer fy.

Men vraag hun namen, en die op papier gefchreven

Werp die in een helm; dit kind fal 't vonnis geven,

En trekken blindeling een briefjen uyt de hoed.

Wiens naam het lot bereyt, met defen vechten moet.

Min. Wat naam? *Adr.* De Ridder van den Arend. *Min.* En gy
Ridder?

Dor. De Ridder van den Eyk. *Kal.* Sterk my, ô goôn! ik fiddet.

Min. Hoe gy? *Kal.* De Ridder van de Emmers. *Min.* k Werp dees

In defen helm, en fie, wie 't lot te beurte val. (al

Trek daar een briefje uyt, gy moet een vechter maken.

Ark. Een Konings briefje? *Min.* Ia.

*Arkas de hand noch in de helm hebbende, komt Hypolite in mans-
klederen ook gewapend uyt.*

Hyp. Wilt u verkiefing ftaken,

Dir kamp-vecht my berrefte, en meer dan dese dry,

Word ik niet voorgestelt, herfta my echter vry

Te loten om 't geluk, fo wel als eenig ander.

Kon. Het wort vergunt. *Min.* Wat naam? *Hyp.* De Ridder
van Lyfander.

Minos haar naam gefchreven en in den helm gefmeten hebbende, laat 'er
Arkas een yttrekken. Hy trekt de naam van Hypolite.

Min. Gy fult de ftrijder fijn. *Hyp.* Kom Ridder Lucidan,

'k Vecht voor Lyfanders recht. *Lucid.* Sijt gy gereet?

Hyp. Vang an.

Kon. Men fteek de ftrijd-trompet.

Men vecht.

Beronte. Alcidon. Lidian.

Ber. alleen. Ik dank de goôn wy 't huys fijn,

Misschien Lyfander en de Schipper noch in kruys fijn;

Wy bleeven in het fchip, fy fprongen in de boot.

Het touw brak, en de boot dreef weg op 't baar-geftoot :
 Sy gins, en wy na hier. Den Heemel spaar den Koning!
 Dees die hier vechters fijn verdienen een beloning.

Een yder vecht uyt fucht. De een fijn bloed-vriend wreekt,
 En d'ander dient de fijn'. *Kon.* Men hoor wat defe fpreekt.

Ber. Ik en een Ridder daar de Vorft op mag vertrouwen,
 Doch hy verfcheen hier niet, kan feeker ftande houwen
 Dat Heer Lyfander heeft Chryfant' en Kloridan
 In 't open veld gevelt gelijk een eerlijk man.
 Ik fprak Chryfante feif eer dat hy quam te fterven,
 Verfelt met Leon, die dit niet fal loochnen derven.
 Hy prees Lyfanders deugd, en fey, hoe 't was gegaan.
 Indien dan dit gevecht wierd iemand toegestaan,
 't Was reden dat het my vergunt wierd, om mijn kennis ;
 Ik vecht om recht en prijs, en niet uyt waan of wennis.

Kon. Lyfanders Ridder seg, waarom koos gy 't geweer ?

Hyp. Om dat ik houwen wou in ftant fijn fuyvre eer.

Kon. Door wat bewijs is u fijn onfchuld aangeraden ?

Hyp. Door het bewijsen en fijn roem van fo veel daden.

Kon. Wat houwt gy Lucidan voor uw verfeekerheyd
 Dat haar Lyfander door verraad heeft neêrgeleyt ?

Luc. 'k Heb geene; maar ik waag mijn leven, tot een teeken,
 Dat ik het fterven van mijn oom Chryfant dorft wreeken.

Kon. Wel Ridder Lucidan houwt u hier namaals ftill.

Ik fpreek Lyfander vry van bey de doôn, en wil
 Dat die fich vlechten faam, die famen wouwen ftrijden.
 Men fchuyf de helmen op, en gefp de kling ter fijden.

Hypolite willende haar helm afnemen, laat een tuyt haars vallen.

Luc. Dees blonde haare-tuyt ontvalt uw helm Mevrouw,
 Ha! wat een fchoone Maagd daar ik meê ftreed. Hoe!
 Ik tegen fulk een lief de wapens kunnen dragen? (fouw
 Haar oog-ftraal quetft my meer, als al haar degen-flagen.

Adr. Ha! mannelijke Maagd met meer dan manne-kracht,
 Uw breynpan door de daân de lauwer-blaân verwacht.

Kal. Hoe minlijk groet men haar! wat lieflijk ombelfen!

In fich feif
 Lyfan-

Lyfanders ontrouw duurt. Ik berg my in de elfen.
 Dat is die Hypolit. Ik weér na Loncham vlucht.
 Het bosch mijn droefheyd kent, en wedergalmt mijn
 fucht. *binnen.*

Adraste brengt haar by den Koning.

Adr. Sie machtige Monarch, wat hier een Maagd quam
 wagen,

Tot soon Lyfanders dienst, en spijt van al sijn Magen.

Hyp. Dat ik uw handen kus. *Kon.* Reyk my uw blankke hand
 Waar door nyt kracht van min een held als minnaar
 Dit's een manhaftige en nieuwe Amazone, (brand.
 De kloekste daagt sy en ontluystert al de schone.
 Eerst vochten Ridders voor haar liefste Iuffers eer,
 Nu swayen Iuffers voor haar Ridders het geweer.
 Waar is de derde die met Lucidan wouw kampen?

Adr. Heer Koning hy is weg. De heldre vreugde lampen
Wissende op Hypolite.

Die heden sijn ontvonkt, en meest door komst van haar,
 Weér flikk'ren, datmen mist, waar d'een of d'ander waar.

Kon. Gy lief kooft dese Nymf, doch, denk ik, voor een ander.
 uw levens winter poort de somer van Lylander.

Adr. Verschoon my Majesteit, ik self begerig ben
 Te weten, wie hy was, die met verholen ren
 Van hier scheyt, sonder iets aan iemand te ontdekken.

Kon. Mijn Lijfwacht spoeyt u om dien Ridder na te trekken.
 Gy Heeren, in der yl de goden vreugde-viert.
 God Mars met Ericyn uw handel heeft bestiert. *bin.*

H E T V Y F D E B E D R Y F.

Alcidon.

DE Ridder, daar de Vorst na vraagde, seyt Kandale,
Was vrouw Kaliste self, sy houwt haar in de palen
Van Loncham, op sijn woort begaf ik my hier heen.
Daar is haar woonplaats, 'k klop. Ik hoorse self, na 'k meen.

Kaliste van binnen.

Wie daar? *Alc.* Goed vriend. Doet op. *Kal.* Wat eyst gy?

Alc. U te spreken.*Kal.* Wacht, wacht, ik kom u by.*Kaliste gewapend uyt, met een helm voor de ogen.**Alc.* In sich self. Sy is 't, ik veyns haar teken

Te kennen. *Kal.* In haar self. Daar's mijn vriend Alcidon,
'k veyns, geen nood.

Alc. Sijt gy de Ridder van de Emmers, die sich bood
Op gift'ren, door het lot met Lucidan te vechte'?

Kal. Ja. *Luc.* Gy hebt wel gedaan, dat gy de wapens hechte
Aan 't lichaam, wijl de vlucht u 't meeste voordeel geeft.

Want doen op gift'ren elk sijn Majesteyt beleeft
En plichtig had gegroet, vroeg hy, waar is de ander?

Elk, om uw stil vertrek, sey, dat het was Lysander.

Dies u de Koning heeft doen zoeken, om in d'echt
Met Hypolit te treên, dan sal de moord, en 't Recht

Dat voor Kleander pleyt, u daadlijk sijn vergeven.

Ook, bid ik, gy niet meer wilt met Kaliste leven,

Haar dartle liefde u bey ongelukkig maakt;

Omhels des Konings gunst, die vurig t'uwarts blaakt.

Het is uw ouders eysch, ay laat u niet verdriete'

Om dees Kalistes wil de echt met Hypoliete.

Sy is. . . *Kal.* Verrader, sy! ha ombeschaamde siel!

Raat gy uw vrienden te verraden, 't geen haar siel

Voor aangenaamst verkiest? waar's uw geweer ontrouwe?

Om tegens my uw raad te kunnen staande houwe'.

Sy schuyft haar helm op, hy houwt haar arm vast.

Siet

Siet hier by wie gy sijt. En dese kling, ik sweer. . . .

Alc. Sacht, sacht, Mevrouw, bedaar. Dit deed ik, u te eer
Te mogen kennen. *Ka. Ey!* *Al.* 't Is waar, de Koning soekt u,
En elk vervolgt uw spoor. Ik bid Mevrouw, verkloekt u,
En vlucht van hier. Dat m' u voor Heer Lyfander houw,
Is niet; noch minder is van Hypolites trouw.

Kal. Swijg, swijg, onlukkige! laat my alleen. uw seggen
Kan d'aangenome waan mijn herssens niet ontleggen.

Alc. Wat ik van Hypolit' en 't huwlijk heb ontvouwt
Met u Lyfander, heeft Kandale my vertrouwt.
En so het anders is, kom straf my met uw degen,
Sie daar mijn blankke borst. *Kal.* Neen, ik ben u genegen,
Vergeef mijn schelden, ay, Alcidon geef my raad.

Alc. De beste is, dat gy dit wapentuig verlaat,
En bergt u ind' Abdy, d' Abdisse is mijn nichte.
Ik sal van dese saak uw vrienden onderrichte',
Daar kunt gy veyligst van verwanten sijn besocht.

Kal. Tree in, mijn Heer, uw raad word daadlijk uytge-
wrocht. binnen.

Leon als Heremijt op 't gebergte van Gersey.

Onlukkige! onwaart het lichte licht des Heemels.
Dien Ridder so te doon? Klarinde, vol geweemels,
Vol geyl' en gril'ge min, uw liefde my 't gebod.
Ik houw mijn leven och! door sijn onnoosle dood.
Klarinde, vuyle siel, ik wensch u, dat de aarde
Noyt uw geraamte erf; maar dat gy endloos waarde
Mer rusteloose geeft, uw naam een schandvlek sy
Van al de weereld. Ach! uw minne-kosery
Gaf my de middel tot de moord van Heer Kleander.
Kleander, nu tot asch, beschuldig noyt een ander
Die u de moordsteek gaf, ik Leon was 't alleen.
Rampspoed'ge Leon, nu een Heremyt, beween
uw doodelijke sond door 't schandelijk vermoorden.
Mijn traan vermurw' een rots, en hun, die om de boorden
Gedreven door de See, hier kruyssen voor Gersey.

Den

Den Heemel kaats de galm van 't eyland, nu ik schrey.
binnen.

*Adraste. Dorilas. Orante. Olinde. Lidian. Ambrise. Beronte.
Argire. Alcison, komende by Kaliste in Abdiffe
gewaait voor d' Abdy.*

Alc. Daar is Mevrouw Kalist. *Adr.* Begaaft met sulck een
schoonheyd?

Eengrootse minlijkheyd in haar gesicht ten toon leyt.
Mevrouw, 'k verwonder noyt, dat niemand, die 't geluk
Van uw gesprek geniet, ootmoedig nederbuk
Voor d' andre weerelds eer. Ik self noch, die de keten
Van 't minnelijk geval nu lang heb afgesmeten,
Noyt wenschte grooter iets, dan dat ik al mijn staat
En heerlijkheyd verloor, wen ik u soet gelaat (nen.
Door een mewaarde dienst plicht-schuldig mocht bedie-

Kal. Uw heusheyd klimt te hoog, om dit geluk te sien, en
So ik die eer ontving, 't was om uw achtbaarheyd,
Niet om een ydle waan, die my die waardig seyt.
Geduchte ouders, ik verzoek met diepe suchten
Dat gy vergeeft de druk en sware ongenuchten (u bey,
Die ik u aan deê. *Dor.* Rijs. *Or.* Rijs kind. *Kal.* Neen, 'k houw
Tot gy vergifnis geeft, en staakt mijn bang geschrey.

Or. Rijs dochter, al uw schuld vergeeftme. *Amb.* Vrouw Ka-
Waagt niet van d' oude druk, die dese vrengde listte. (listte
Ol. Ons voorspraak brak de kracht van uwe ouders wensch.
Arg. Ik hoop, den Hemel noyt dees blyschap weêr verflens.
Lid. Uw eer is gansch herstelt. *Kal.* Ik sal u dank betone.

Dor. Siet dese Heer, verselt met noch een Amazone ^{Wijff}
Die te Parijs is, en de tuyg'nis die Beront ^{op Adraste.}
Aan 's Konings Majesteyt van uwe onschuld kond
Gedaan heeft, oorzaak sijn, gy vry weêr moogt verschijnen
In ons Parijs, noch vreeft voor kerkker, noch voor pijnen
Dan voor den Koning self, die wil uw Rechter sijn.

Kal. Uyt sulck een ware maar ik klaar herboren schijn.

Adr. Doen ik met vol vermaak, verselt met Hypoliete

En Lucidan, die poogt haar liefde te geniete',
 En Ridder Dorilas laatst na de Louvre ging,
 Quam ons een lijf-knaaf by, op welckers schoudren hing
 Uw glinstrend wapen-ruyg, dat een Vulkaan u sineede;
 Hy tonend dit de Vorst, sey, hoe hy was gereede'
 Door Sint Anthonis poort na Loncham, daar hy vond
 Dees wapens in een huys, van niemand doch verstond
 De eygenaar van die. De Koning lietse stellen
 Op openbare plaats, tot iemand hem quam mellen
 Wies had, doen Lucidan kamp hield met Hypoliet'.
 Dees Hypolite (want sy meende anders niet
 Dan 't van Lysander was,) versocht sijn eedle Hoogheyd
 Tot sy de wapens kreeg, wiens meester elk in 't oog leyt.
 Sy wotw sijn vyanden bevechten wie d'er dorst,
 Maar 't rechten van de saak alleen bleef aan de Vorst.
 Doen schonk hy vrygeley aan u en aan Lysander,
 En gaf vergiffenis; gelijk nu al het ander
 Uw vader Dorilas heeft aan Mevrouw vertelt.
 En Hypolite gaf haar daadlijk op het veld
 Met Erisile om Lysander na te speuren.

In haar self.

Kal. De naam van Hypolit doet mijn gemoed weêr treuren.

Ik dank dien Weereld-god voor gunst van vry te sijn.

Adr. 't Is nodig, dat men flux weêr te Parijs verschijn. *bin.*

Lysander te Rouan. Kandale, die Leon gevangen leyt.

Kand. So veel bestont Kalist in al de ongelokken.

Eerst is sy na Klairval in mans gewaad vertrokken,

Doen heeft sy te Parijs geweer aan 't lijf gehecht.

Doen tegen Lucidan gestaan om kampgevecht.

Ik dank de goôn, dat ik u vind hier te Rouane.

Dees brief bevoolse my met uytgebarste tranen.

Lys. Ga rugwaarts wijl ik lees.

BRIEF VAN KALISTE AAN LYSANDER.

Ik my met u verheug, van wegen d'echte banden

En 't huwelijk, dat gy nu met een ander sluyt.

Indiers

Indien mi'n bysijn niet beroeren souw uw bruyd ,
 Mijn weg souw in de saal van uwe bruyloft landen ,
 Om slechts een straal te sijn aan uw verkoore schoonhejd.
 VVijl 't sonder uwe rust te storen, niet kan sijn ,
 Verlang ik uw liwrey te weten sonder schijn ,
 Om die te dragen in u assijn na gewoonhejd.
 Te tonen, dat ik nu veel meer gedult vermerkke
 In uw verlies, dan uw besit my had vernoegt.
 Denk niet, ik u beticht met ontrouw, die my wroegt
 VVant hier door doet gy my de aangenaamste werkke'.
 Dies ik u liever wil bedankken, dan beklagen,
 Gy nimmer my bedroogt. Al wat gy hebt geseyt
 (Voortkomende uyt sucht van uw lichtvaardighejd)
 Getuygde, gy ook most licht vaaarde handel dragen.
 Maar gy bedroogt u self, doen gy iets liefticks waande
 Van my te krijgen, of my lichter als gy deed
 Heel te besitten ; ik verbly my, niet om 't leet ,
 Maar dat g u dese weg tot eygen kennis baande.
 VVant schoon uw booshejd op mijn goedhejd niet kan winnen ,
 Vermochten doch de één, die gy so heylig swaert ,
 Dat ik in 't ende tot leet wesen wierd gevoert ,
 VVijl ik uw suchten sag uyt diep verliefde sinnen ,
 Slechts te genesen door uw onstant vastigheede'.
 Dit maakt uw ontrouw waar, die 'k niet alleen keur goet ,
 Maar die ik ook bedank. Ik heb uyt mijn gemoed ,
 Door dees verandering, daar gy nu blijck van deede ,
 Het hertseer uytgewist, om dat ik u sag dragen
 Om mijnent wil, een quaal, daar raad noch hulp toe waar.
 Haar dank ik, die my heeft bevriit uyt dit gevaar.
 Ik spitse al mijn geest om d uwe te belagen.
 Maar ik bedank haar dat sy my die last entlaste.
 Geen verd're jaloezy mijn siel beheerschen sal ,
 Ik wijk haar graag in 't geen my brengen souw ten val.
 Een hartlijk naberouw my, won ik het, verraste.
 En boven haar verdienst, die 'k door uw kiesing oordeel ,
 Hebt gy haar meer als my, ja trouwer ook bemint ,

En sy bemint u meer, dan ik oyt was gesint.
 Ik gun geen quard, doch heeft dees handeling meer voordeel
 Dan al uw andre, om geheel my te verbinden
 Om uw geveynste en uw snoo genegentheden
 Met suivre vriendschap te erkennen. Om die rein
 VVensch ik, gy in dees dienst moogt vol genosegen vinden.
 Die noyt in mijne was. Ik geef u, nevens vryheyd,
 Al uw belofien, en so menig valschen eed
 Nu i' eenemaal weërom, die gy my voormals deed.
 Dus leestmen onderling in onvermomde blyheyd.
 Tot wrak van al uw Eën, en tot voldoening giste
 Ik u een Eed te doen, die onverbrcelklyk bleef,
 Te weten, dat so lang ik hier op d' aarde leef,
 Ik eenwig b'ij uen sal

Uw Diënares

KALISTE.

Lys. O druk! ô herten wee!

Ik nauwelijx verlost uyt d' ongestuyme See,
 Daar ik veel langer dan mijn vrienden heb gedreven,
 Mag noch niet, ach! in een gewenschte haven leven.
 Een die ter Rechtbank gaat, wen 't vonnis is gevelt
 Om straf te sijn gelraft, noyt meerder is ontstelt
 Als ik nu leyder! door het lesen van dit schrijven.
 Moet ik dan endloos een ellend'ge Minnaar blijven?
 Wat port haar aan tot smaat, tot koelheyd en tot spijt?
 Wie hitst met lossie drift haar op tot Minne-nijd?
 Hoe komt dees tegen-strijd en dees oneventhede?
 Waar was Kaliste doch doens' u dit Briefje dede?

Kand. Mijn Heer, te Loncham. *Lys.* Wel, men reys' er voort
na toe. Sachjes.

Ik lees noch eens.

Hypolite met Erisile, met de wapens van Kaliste, a in d' ene zijde.

Hyp. Verraâr! ik ben uw liefde moe.

Gy my al minnende verlooft waart aan een ander.

En nu verlaat gy my? ondankbare Lyfander!

E

Gy

Gy sijt onschuldig, ja, uw kiefing was gefchiet :

Gy vintfe zelf noch goet, en ik en wraakfe niet.

Ik foek u land waart in met wapens van Kalifte.

Lyf. Kom nu na Loncham, volg, eer dat 'et iemand wifte.

Kand. Sie daar, mijn Heer, sie daar, daar komt Kalifte zelf.

Lyf. Help goôn! ik my van vreugd hier niet een graffteê delf.

schuyft zijn helm op.

Groot-achtbre Vrouw Kalift, verhoort me eer gy oordeelt.

Een faak ten wederzyds bepleyt de Rechters voordeelt.

In haar zelf.

Hyp. Dit is Lyfander zelf, hy waant ik ben Kalift',

Nu veyns ik, die té fijn. *Lyf.* Ik overlang al wift

Dat d'aldertrouwste flaaft ontfangt de minfte dankken.

Ook weet ik, dat men u al lang door valsche klankken

Ter oor bracht, hoe ik had een Hypolit gevrijt.

Ja, ik besocht haar, maar na lange Vader-strijd;

Ik echter dese Nymf met yver noyt beminde, (blinde?

Of schoon haar schoonheyd en haar deugd my kon ver-

Maar doen... *Hyp.* Verrader! ha! *Lyf.* Ik... *Hyp.* Gy be-

driegt u feer.

Ik ben... *Lyf.* Wie? *Hyp.* Lucidan, uw vyand, dit geweer

Ontmand' ik uw Kalift, en heb haar weg gefonden

Ter plaatse, waar van daan noyt uytgang is gevonden.

Begeert gy trooft? wel aan; ik fal u op haar weg

Doen wand'len naa haar toe, en soo 'k u nederleg

Heb ik de manslag van Chryfante ook gewrooken.

Lyf. Uw vuyft houw ftaande, 't geen uw fpraak-lit heeft ge-

Verweer u. *Hyp.* tfa houw ftant.

(fprooken.

Sy vechten. Lyfander haar gewont en neêrgesmeten hebbende,

wil haar helm aftrekken, om de kop af te houwen, maar

haar vlechten vernemende kent 'er.

Lyf. Leg daar verwonnen. Ha!

Ha goôn! 't Is Hypolit. Dat u de donder fla

Lichtvaardige Kandaal, fult gy my fo verleyde?

Kand. Sy zelf had schuld mijn Heer, dat fy dien lafter feyde.

Erif. Neen. Gy de oorfaak sijt, dat gy fo onbeleeft

Van Hypolite fprak, en haar de eer niet geeft

Van schoonste in het rond, maar prijft Mevrouw Kaliste.

Sy kunnende dien hoon niet lijdzaam lijdén, wiste

Geen beter middel om te sneuveln door uw hand,

En gy mogt sijn geknaagt van een ondankbre schand.

Lys. Mijn Erisfile, ey, ik word geport tot vluchten

Verschoonme by Mevrouw in al haar ongenuchten.

Verseeker haar, ik noyt meer herten-leet ontfing,

Dan doen ik dese maal stilswijgens van haar ging.

Ik ben met straf en pijn van haar ook weêr te vreedé,

Soo 'k slechts oyt weêr bekom al haar genegentheede. *bin.*

Hyp. Waar is Lysander? *Eris.* Hy Mevrouw? Hy is al weg.

Hyp. Hoe! is Lysander weg daar ik so deerlijk leg?

En sy niet eens, vaar wel. Och! word ik so verlaten?

Hoe woed sijn wrangheyd dus? *Eris.* Sijn bysijn kon niet

Gy wierd verergert so hy hier noch by u stond. (baten,

Hy was te droevig om uw doodelijke wond.

Hyp. Ia droevig: saagt gy wel dat hy een traantie storte?

Of loosde eene sucht? wilt gy my niet verkorte

So volg hem ylings na, en seg, dat hy niet vlucht

Van my, van sulck een Maagd, die nimmer heeft geducht

Hem dienst te doen. Ey keer. Ik sal hem hulpsaam wesen

In 't Huwlijk met Kalist. Sijn komst kan my genesen.

Eris. Mevrouw ik volg u last, en keer met hem terstont. *bin.*

Hyp. O mannelijke Maagd! so jammerlijk gewont.

Wat klingen klemden dus met overwreedé quaatheyd?

Vlucht hy een Maagd, die dus in een bedroefde staat leyt?

Haar liefde spreekt hem vry, en ik ontschuldig hem.

Erisfile. Lysander. Leon en Kandale.

Lys. Gy hoorde daadlijk noch de boô sijn eygen stem.

Hy sey, Varasque souw kampvechten met mijn Vader,

Daar moet ik nodig sijn. *Eris.* Ik bid u, kom doch nader,

Sy houwt u geensins op, gy keert wanneer 't u lust.

Lys. Ik ben voor mijn Kalist en Vader ongerust.

Welaan, waar is sy? *Eris.* Daar, *Lys.* Ik sweer u by de goden

tegen Hypolite.

Geen wil, maar het geweld heeft my de daad geboden.

Nu poogt mijn wil althans u weder te voldoen.

Ik schenk mijn leven, ja, foo 'k meer heb, u tot soen.

Hyp. Gy in geverwde schijn uw onschuld hier verhaalde.

Wat deed u Hypolit, dat gy haar so beraalde?

Heefts' u te licht geloofd? mijn wonden smerten niet,

Noch ik beklaag my om al 't geen hier is geschiet.

Dit spijtnie, dat gy seyde, voor my alleen te leven.

Lys. 't Is waar ik minde u, maar wierd 'er toe gedreven,

Het was mijn Ouders wil. Kaliste was my lang

En ik aan haar verlooft, eer ik mijn eerste gang

Na uwaarts wende. Ik heb niet alleen die sinnen

Dat ik op eene tijd twee Iuffers durf beminnen, (toont.

Men vint 'er meer. *Hyp.* 't Is hups. Gy fray uw onschuld

Door veel misdaders wort uw misdaad niet verschoont.

Dien Ridder eertmen 't meest, die nu het best kan liegen.

't Is hedendaags gebruyk de Iuffers te bedriegen.

Een sulke geestigheyd is u lang nageseyt.

Ik vondse nimmer dan in dees gelegentheyd. (wand'len

Eris. Mevrouw, 'k beloofde hem, hy daadlijk weg mocht

Ter kamp weer na Parys. *Hyp.* Hoel wat is daar te hand'len?

Eris. Varasque en Adraste beginnen een gevecht.

Hyp. Neen, neen. Ik ben de eerst die 't spel heeft opgerecht.

Adraste volgde my; indien twee klagers quamen,

(Ik anders most alleen) bespringen wy te samen.

Lys. So ik hier self niet was, en Leon, dien gy siet,

Hy maakt de saak ten end' hoe 't alles is geschiet.

En wil hy niet, 'k sal 't hert hem uyt de boesem halen.

Hyp. Trek op dan na Parijs, men dient hier niet te dralen. *bin.*

Konink Henrik van Vrankrijk. Kaliste. Olinde. Beronte.

Ambrise. Argire. &c. Varasque aan de linker zyde.

Adraste aan de rechter zyde met Dorilas, Lidian.

Alcidon. Lucidan. Klarinde sit alleen.

Varasq. 'k Houw staande, en ik heb Adraste uytgenoot,

Dat Heer Lysander self Kleander heeft gedoot,

Kon. Gelijk als Lucidan zijn Vrienden eer oprechte,
So moet gy beyde voor Kleanders moorder vechte',
Die strijd wort u vergunt. *Var.* Ik daag u. *Adr.* Ik bespring.
Want noyt Lyfander aan Kleander moord beging.

Kon. Maak aanvang. *Adr.* *Varafq.* T'sa. *Kon.* Men steek de
dreunende trompetten. Men vechr.

Hypolite. *Lyfander.* *Klarinde*; en *Leon* gevleugelt.

Hyp. Syn Hoogheyt wil de strijd aan wederzijd beletten.

Ik ben de Ridder van *Lyfander*, die zijn recht
Heb tegen Lucidan verdedigt door gevecht.

Ik ben de eerste, doen *Adrafte* is gekomen;

't Is billijk, dat ik eerst voor hem word aangenomen.

Waar door ik dese strijd bestemt heb, en bestem

uw Hooge Majesteyt best horen kan van hem.

Wijft op *Lyfander*.

Lyf. Van dese, groote Vorst, van deese, en geen ander

Wijft op *Leon*.

Verneemt men het bewijs van 't moorden van *Kleander*;

En niet van my, wiens hand daar aan onschuldig is.

Leon. Genade, en geen recht. Ik bid vergiffenis

Van uwe Majesteyt, en dese twee gelieven.

Ik most helaas! ik most *Kleanders* borst doorgrieven.

Ik heb de moord begaan. *Klarinde* oorzaak gaf.

Wy twee alleen, geen meer, verdienen's Konings straf.

Klar. Ik vley uw goedheyt Vorst; de Min heeft ons bescha-

uw goedertierentheyd de misse-daân beg'nadigt. (digt.

Kon. Waar vondmen *Leon*? *Lyf.* Doen *Alcidon* en *Beront*,

Heer *Lidian* en Ik uyt *Engeland* bestont

Na *Kalis* over See te seylen, was 't quaat weder.

De lucht was duyfter en de blixems sloegen neder.

De baaren baarden fel. De Schipper self uyt nood

Verliet zijn bobblend schip en sprong in 't hobblend boot.

Ik volgd' hem met de kling om weér in 't schip te treden,

Maar 't schip en boodje wierd terstont van een gesneden.

Het schip met 't ander volk quam voort uyt ons gesicht.

De golven wierpen ons dan op naa't starre-licht,

Dan in den afgrond neêr. Wy waren met ons beyde.
 Die noyt een traan vergoot, in fulk een droef heyd ſchrey-
 Den Hemel heller wierd en Amphitrite ſliep. (de.
 Men kreeg het eyland van Gerſey in't oog, daar liep
 Een jongen Heremijt, men kon hem horen klagen.
 Men kruyſde voor het ſtrand ellendig menig dagen.
 Doch eyndlijk ſmeet de bood my, en de ſchipper op.
 Men liep den oever langs, daar greep ik by de kop
 Dien Leon, deſen ſiel, en dwong hem mee te reyſen.
 Mijn degen ſprak voor my, wanneer hy ſcheen te deyſen,
 Daar mee ſo trokmen voort verloſt uyt ſo veel kruys.
 Wy ylden na Parijs, de ſchipper weêr na huys.

Kon. Ik ſal Klarinde na de Repentijnen ſturen,
 Daar falſe tuſſchen vier weerzijde blinde muren
 Voor altijd blijven. En dien Leon word belaſt,
 Mijn Koningrijken en ſo ver mijn Scepter taſt,
 In eeuw'ge ballingschap veroordeelt te verlaten.
 Gy twee aanvaard op 't nieuw uw vryheyd en uw ſtaten.
 de Koning met ſijn gevolg alleen binnen.

Lysander knielt voor Kalifte, maar ſy keert haar om na Lucidan.

Lys. Mevrouw. . . . ik kniel vergeefs, en ſpijt! ſy keert haar om
 Na Lucidan. Is hy haar waardder Bruydegom, in ſich ſelf.
 Die haar ſlechts dienſten als een vyand quam bewiſen?
 Acht ſy hem meerder dan Lysander? Ik moet yſen
 Wanneer ik denk, hoe licht een vrouwelijke min

Adraste en Dorilas en andere praten ondertuſſchen.
 Een Minnaar plaatſt in 't hart, en werpt hem uyt en in.
 Hoe! doet gy my die ſchand (ô goôn uw ſtraf beſtry'er!)
 In 't oog van ſo veel volk, en hem, mijn mede-Vryer?
 Uw kluyſters ik verwerp, en ly niet meer uw hoon.

Adr. Men huwlijk dan aan een uw dochter, en mijn ſoon.
 tegen Dorilas-

Lysander na beraad ik al met blyſchap nader,
 Het huwlijk met Kalift vergun ik u als Vader.

Dor. Kalifte, 't is mijn wil, u met Lysander paat.

Lys. Ik heb aan God beloofst in 't laaſte See-gevaar,

So ik behouden wierd, dat ik na Room, souw reysen
Als Pelgrim; my verschoon doe ik het huwlijk deysen.

Kal. Ik heb aan God beloofd, doen ik in't Klooster was,
En sag het geestlijk en het weerelds, dat, so ras
Mijn moordsaak waar geënt, ik souw in't klooster wonen.
Gy Vader, nu ik deys, moet my van d'Echt verschonen.

Adr. Doen ik u trouwen wouw nu laatst met Hypoliet
Trokt gy om haar naa 't Hof, nu ik haar echt u bied,
Wilt gy na Romem, om met haar ook niet te trouwen.
Wel aan, reyst waar gy wilt, ik sal u nimmer houwen
Voor Soon, en gy my noyt meer voor uw Vader houwt.

Lysander binnen.

Dor. Kalist gy by Klarind sult worden ingebouwt.

Den heemel help my noyt, so ik u dit vergeve.

Gedenk, hoe 't noodgeheym heeft u en ons gedreve'. *bin.*

Lysander. Kandale.

Lys. Dit schrift haar afscheyd schrijft. Mijn dienaar, daar, ga
heen,

Bestelt 'et aan Kalist, wiens liefde ik beweene. *binnen.*

Kaliste in haar Kamer.

Mijn hart de Brief begeert, en 't lichaam schijnt te vresen.

Mijn langverliefde haat doet my sijn letters lesen.

A F S C H E Y D V A N L Y S A N D E R A A N K A L I S T E.

Nadien ik in mijn breyn heb 't eenemaal beslotē

Het bitter schey-woord u te seggen voor het lest,

En ik niet denken kan, dat gy na so een grote

Verand'ring, noch uw naam, bekend in elk ge west,

Behouden hebt, en sijt dieselwige Kaliste,

Die ik heb voormaals so verbiedig aangebeēn,

So ducht ik, en mijn siel lang in 't verlangen i wiste,

Hoe ik u noemen souw. Ik kan niet meenen, neen,

Dat ergens sy een taal, die met bequame woordē

De eygensenschappen van uw onstant vastigheyd

Recht melden kan. Te voor uw schoonheyd my bekoorde

Doen ik u godloos heb voor mijn godin geleyt.
 Ia so eergieriglijk, dat ik de naam van slave
 My eygen wenschte, en die eer ik achte meer,
 Dan d'opperheer schappy van weereld en van brave.
 Vervoerde sottigheyd! wen my 't geheugen weêr
 De minste schets van al lacchend maakt indachtig,
 De eedle schaamte my terstond doen sterven souw,
 VVaar 't niet, ik seker wist, gy hier aan waart deelachtig,
 Ik was eenvoudig, gy de boost' en slimste Vrouw.
 Maar door verwysing van uw hedendaagse saaken,
 En dat uw lieflijke betoov' ring is verby,
 (VVaar door ik altijd most uw mogentheen genaken)
 So is het daarom, so mijn klacht u lastig sy,
 Dat ik mijn kracht u toon, en dat ik door dit schryven
 Volmaakt verzoegen krijg, het welk uw schimp en hoor
 Nu laatst verachte by u mondling te bedrijven.
 'k Versuym dit niet so seer, gelijk ik u hier toon,
 Om uwe ach:baarheyd, als door mijn sedigheden.
 Ik wil niet klagen, want ik ook geen' hulp begeer.
 Dit seg ik maar alleen, en ben daar mee te vreden;
 'k Sag geen natuur, als d'uw, so tegenstrijdig meer.
 'k Heb u gehoorzaamheyd en groote dienst bewesen,
 En daarom heb ik ook ontfangen 't meeste leet.
 Ik my bericht, uyt wien dit onluk is geseen,
 En, dan mijn eygen self, geen andre oorzaak weet.
 Ik soek voldoening door 't vergeten van mi n minne;
 En suyvering van quaal door pijn die ik nu ly.
 Niet de vergelding slechts van mijn getrouwe sinnen,
 Maar ook mijn weldaan ik u quijtscheld, en bevry.
 Dit 's mijn begeeren, dat gy dit al wilt vergeten;
 En wyl ik uyt mijn hart uw schoone stralen veeg,
 Die gy met overvloed daar dik hebt ingesmeten,
 Dat gy u niet meer noopt, dat ik weêr andre kreeg.
 Mijn diensten sijn voldaan, wilt gy geen heugnis dragen,
 En my so weynig acht, dat ik geen reden speur
 Om over u in iets te roemen of te klagen.

So veel beloften, die 'k u dwaaslijk sonder keur
 Gedaan heb, sijn onnut, en mag die niet gedencken.
 Soek nu een ander, die uw tieranny gedooft.
 Sulck een beroving had my eertijds kunnen krencken,
 VVaar na nu mijn gemoed so yvrig heeft gepoogt.
 Gy waart de eenigste, die mijn gemoed ontfelde,
 't Besit van sulck een goed voor my was schadelijk,
 Mijn min was te volmaakt, die gy ondankbre velde,
 Gy hadse anders licht omhelst met meerder blijc.
 Gy hebt die noyt bekent, want die was sonder ende.
 Begreep gy die, gy had iets swax u ingeeelt,
 Die d' onstant vastigheyd uyt urwen boesem wende,
 En d' alverblindbre tijd heeft die geheel verdeelt.
 Helaas! waar is de tijd? waar sijn die blyde uren,
 Doen gy geen raad voor u begeerde dan van my?
 O gulde tijd! die 'k nu ellendig moet besuren,
 Most mijn stant vastigheyd dees wijsling lyden? sy!
 Maar, waarom klaag ik dus? ik sey, ik wouw niet klagen:
 Neen, neen, veel beter is 't dat ik mijn onluk snuyk,
 Eer h'ar langdurigheyd my meerder komt belagen.
 Indien een krankheyd door iets tegenstrijdigs duyk,
 So moet mijn minne-quaal voor eeuwig van u wesen,
 (VVant die ontstond eerst door de loncken van uw oog)
 En door de nacht van uw gesicht sich weêr genesen.
 Vaar wel dan Schone, doch niet min (och! of ik 't loog)
 Ondankbare Kalist; denk noyt op uw Lysander,
 Dan, dat hy so een is, die met gespierde kracht
 U ganzsch vergeten sal en nimmer weer verander.
 Dit afscheyd scheyt my af van malle minne-klacht.

Kal. Mijn boesem brouwt berouw. Ik ook mijn leven stelp
 Nu hy het sijn verliest. O wee! wat flaute! help.

Ambrise. Olinde. Argire.

Ambr. De star van haar gesicht is t'eenmaal verduystert.
Ol. De gauwbekroope flauwt haar wange-blos ontluystert.

Ambr. Haar lippen, als koraal so purper, sijn al swart.

Arg. Haar leenig borst albaft, noch voorig kloppend hard
Beweegt sich. Moeder help! *Ambr.* Help! help! Mevrouw
Orante.

Orante verbaast uyt.

Orant. Wat is 'er gaans? *Ambr.* De dood haar klemt aan alle
kante'. (bluft.

Or. Mijn dochter, mijn Kalist. *Arg.* Haar licht word uytge-
Kal. Wie geeft mijn rif weêr geeft? wie snuykt mijn soetste
lust?

Wat treurige Planeet heeft mijn geboort beschenen?
Hoe! barst mijn hart niet, noch mijn ooglicht door her
wenen? (slaakt.

O dood! mijn een'ge hoop, uw komst mijn droefheyd
Sie daar Mevrouw de brief van hem, die 'k heb gewraakt.
Sie hoe ondankbaar my die snode heeft geschreven.

Orant. Mijn kind geef u te rust. *Kal.* Op hoop van daar te
sneven. *binnen.*

Lysander alleen.

Ik ben 't gebergte van Valerjen by sint Kloe
Daar ik als Heremijt begon te leven moê.
Ik hoor dat Lucidan om mijn Kalistes krankheyd
Kiest Hypolite, die voor hem vrouw Pafos dank seyt.
Mijn min tot Hypolit geveynst was en onreyn.
Ik volg weêr mijn Kalist. Sacht-kabbelende Seyn
Wiens drifjes mijn Kalist in d'achter-saal kan schouwen,
Moet ik de oorfaak van mijn lijden u ontvouwen?

Eensaam Gesang van L Y S A N D E R.

Toon: *Courante simple.*

I.

Beroemde Seyne van Pari's

*Bevloert door kille kouw met schotfig ys,
Speur ik geen reden tot dees naare klacht?
Ds wrange Sylvia mijn min veracht.*

II.

*Vloed-Nymfjes, die door fel geweld
De Koningen met slaaffe boeyen knelt,
Seg waar de oorzaak van mi'n kermen vliet,
Dat sy haar minnaar hier niet treuren siet.*

III.

*Ach goden! daar voor vresen moet
Al wat het swevend swerk en water voed;
Hooft gy mijn sang met droeve ooren aan?
En poogt gy niet mijn droefheyd by te slaan?*

Ruyft dit die wreede vrouw, wanneer sy komt, te voor.
Verharde rotfen kaatft dees klachten haar ter oor.

Kalifte achter een venster van haar kamer.

Kal. Ik hoor Lyfanders stem, ik moet die galm beluyftren.

Toon: Courante la Bare.

I.

*Het is helaas! niet lang verle'n,
Dat my een Stroom-Godin hier quam te vooren.
De trouwste minnaar gaat verloren.
So sprak haar doofse mond met veel geveen.
Gaat segt sijn lief, sijn herderin.
O soete stroom, dat hy verdiende min,
Het koude ys ontdoyt door al sijn blaken.
Seg wreede kan hy u
De liefde oyt doen smaken,
Sijt voor hem niet schuw?*

II.

*Schoon haar de liefde niet verwint,
Vanneer sijn droeve klacht haar komt ter ooren,
Die sal haar boesem doen ontgloren.
Indien sijn pijn haar leven niet verflint.
Hoor! hoe sy om Lyfander steent
Val droefheyd sy haar minnaars dood beweent.*

Lyfan-

Lysander heeft volmaakt geluk ontvangen,
 Sy draagt zijn naam in 't hart
 En toontse op haar wangen
 Uyt een minne-smart.

III.

Sijn naam leeft eeuwig in haar siel
 (Vvien is oyt beeter graf te beurt gevallen?)
 Hy geeft een voorbeeld aan u allen
 Dat geen meestres haar minnaars min verniel.
 Hy laat door my dit grasdicht na:
 Lysander leefde voor zijn Sylvia,
 En snuykte haar te wil zijn jeugdig leven.
 Hy gaf haar noyt genoeg
 Al most hy voor haar snouwen,
 Die hy liefde droeg.

Ly. Ha goôn! hoe prangen my haar minnelijke kluyft'ren! *bin.*
Kal. Hoe! Sylvia? wie 's dat? waar huysvest dese Schoont?
 Neen, neen, Kalist, hy u door dese naam betoont.
 Hoe klaagd' hy! 't scheen sijn min onmogelijk kon deyn-
 Neen, neen Lysander, ga, ik ken uw kunttig veynsen. (len.
 Ik sal 't u nimmermeer vergeven, wat gy deed.
 Neen, ik heb ongelijk Lysander. Ia, ik weet
 Ik heb de schuld, ik moet de straf daar over dulden.
 Niet dan ondankbaarlijk kom ik uw trouw beschulden.
 Ik de volmaakste u van alle minnaars ken.
 Ik de ondankbaarste van alle vrouwen ben. *binnen.*

Koning Henrik van Frankrijk en sijn gevolg. Adraste. Dorilas.
Orante. Kaliste. Lysander. Ambrisa. Beronte. Olinde.
Lidian. Hypolite. Lucidan. Argire. Alcidon.
Erifile. Kandale. &c.

Kon. Elk moet in dapperheyd en deugd Lysander wijken.
 Hy kan in steek- of loop- of kamp-baan d'eerprijs strijken.
 Het winnen van de Bagg' hem ongemeen verheugt.
Adr. 't Is deerelijck, ik moet bedroeft sijn in de vreugd.

Ik kom uw Majesteit om recht, dat recht is, vragen.

Geloof de druk is groot, wanneer de vaders klagen.

Ik over hem, mijn soon. *Kon.* Wat oorsaak tot u klacht?

Adr. Ik heb tot tweemaal toe met luffers hem getracht
(Wiens liefde meerder hem, als sijne haar was waardig)

Te hechten, door een trouw. Hy echter so boosaardig

Is t'elkens my ontsnapt. *Dor.* Dus klaag ik over haar;

Sy heeft mijn ouderdom gestelt in veel gevaar.

Haar ongehoorzaamheid begeert nu niet t'aanvaarde

Het geen haar eygen sin verkosen had na waarde.

Lys. t' Is waar t' geen vader klaagt. Schoon ik my willig stel,

Sijn weldaân sijn te veel, dan ik die oyt vergel.

De faal versoenlijk is. 'k Heb nimmer sijn bevelen

Geweygert, maar alleen die uytgesteld ten deelen.

Vergeeft mijn misdad, die 'k verbeetren sal door trouw.

Kal. In sich self. Tot hier toe gaat 'et wel. *Kon.* Wat ant-
woort gy Mevrouw?

Kal. Het deert my, sy door my oyt druk of droefheid leden:

Maar noyt heeft mijn gemoed haar ongehoorzaamheden

Beroont, hoewel men t' klaagt, dan in een saak alleen,

Waar van mijn weduwschap met duysent andre reên

My vry sprak. Dwingt men my. Ik sal de vry-stand hou-
wen.

Kon. Bedwang van ouders strijd met vryheid in het trouwen.

'k Ontsla de vaders van hun kinder-macht tot d'echt.

'k Ontsla de kinders die gehoorzaamheid na recht.

Koning en sijn gevolg binnen:

Lys. Wijl ik na so veel ramp d'ondankbaarheid moet lyden

Van u, die dankbaar waart, om dat ik t'allen tijden

Een trouwe minnaar bleef, en mits gy my begroet

Met wrevelheid, die ik onschuldig dulden moet,

Wil ik niet twisten, of t' met recht is. Min haat reden.

Wat gy my doet Mevrouw acht ik voor billykheden.

Ik toon mijn diensten niet, die gy so slecht beloont,

'k Heb mijn genegentheid en plicht daar meê beroont.

Gedenk Mevrouw aan uw Lyfander sonder schulden,

Dat

Dat hy niet droevig is, dat hy soo veel most dulden,
 Maar bly is, dat hy noyt die straf verdient en heeft.
 Draagt dees getuygenis die u uw Ridder geeft,
 Dat hy veel langer in sijn leven en bewint sat,
 Indien hy u, Mevrouw, so trouwlijk niet bemint had.
Kal. 't Is waar, ik heb 't beloofd, mijn waarde Ridder, rijs
 'k Souw noyt ondankbaar sijn. Soo 'k u die nu bewijs,
 Het was om oorzaak die gy my daar toe quant geven.
 Gy sult, dat sweer ik u, geen norsheyd meer beleven.
 Wijl dat sijn Hoogheyd en mijn ouders my 't gebièn
 Sult gy het blijde end van 't lange treurspel sien.
 'k Bevestigh hier voor elk de heyl'ge huwlijx-eeden
 Die wy malkander in 't bysonder eertijds deeden.
 'k Verkiez Lyfander voor mijn hecht geëchte man.
Lyf. Daar sy den Heemel en die Hand getuyge van.

Venus en Cupido daalen met den Heemel.

Ven. Gy die de degen sweyt, en gy Minervaas naalde,
 Gy die by Ridders roem, en gy by Iuffers haalde,
 Gy die de dapperheyd, en gy die kuysheyd eert,
 Gy die het huwelijk, en gy die trouw besweert,
 Geniet gewenschte lust, daar gy so lang na haakte.
 Een aangenaam besit na moeyte u genaakte.
 Ons godheyd u bestraalt, en maakt uw huwelijk bly.
 Aanvaard de vlammen van weër-zijde min van my.
 Ik deed het koude bloed door warme gloet ontvriese.
 Lyfander en Kalist, Beronte en Ambrise,
 Alcidon en Argier, Olind' en Lidian,
 En Hypolite met haar minnaar Lucidan
 Voltrek het rechte touw van echtelijk te trouwen.
Kup. Ik sal uw huwelijk in mijn bescherming houwen.
 Ik ylde met mijn pijl u eerst ten boesem in.
 So lang ik sfitfen in dees gulde kooker vin,
 Sal ik u onderling met waare trouw bestooken.
 Geen Huwelijk wort, daar ik of moeder is, gebrooken.
Ven. Gy vijf vereenigt paar, die ik voor eygen won,

Begeeft u op na de Kappelle van Bourbon,
Daar fal mijn Priester u vijf huwlijken voltoeyen.
Uw hoogtijd yder god met giften fal bestroyen.

Weer met den Heemel op.

- Ber.* Vrouw Venus waare maar mijn liefd' gelukkig maakt.
Ambr. Dus krijgtmen opentlijk, daar meenig ftil na haakt.
Lus. Mijn liefde zegepraakt om fchoone Hypoliete.
Hyp. Men moet na rechte fucht ook echte vrucht geniete'.
Lys. Nu is de liefd' gegrieft en 't huwlijk vast, tot spijt
Kal. Van yder, die het wraakt tyt dolle minne-nijt.
Lid. Nu fal Vrouw Cyprus tolk ons eeuwig famen knopen.
Ol. De lang verhoopte hoop doet vreugd op vreugde hopen.
Alc. Het heylig Heyligdom ons ouwe trouw verfterkt.
Arg. In 't werk van sterke echt de Opper-Godheyd werkt.
Kand. En of 't geen Venus fey, ik trouw met Erifiele.
Erif. Ons bondig huys-verbond rijft tyt verbonde fiele'.
Adr. So gunt den Heemel na tweejarig onweer rust.
Dor. Mijn hoogen ouderdom voorfeyt een nieuwe lust.
Or. Dus raakt een Paliniur in lang gefochte haven.
Dor. Den fchrand'ren Palameed, kreeg d'eerkrans na veel
draven.
Adr. Lysander en Kalif' het nodig nood-lot kent.
Verdubbelt Bly begin haar Dubbelt Treur-Spel

E N D.

In Liefde Bloeyende.

Op

Op de TRAANTJES
Van
L Y L I A N E.

Lachrymæ decuere pudicam.

Gelijk een Soomers Regen-boog,
(Dat water is in één geronne')
Gespannen voor het licht der Sonne,
Den Heemel çiert, en verft om hoog :

So fijn, ik zeg de faak in 't kort,
So fijn voor ons uw zilvre *Traantjes*,
Die gy langs bey uw minne-baantjes,
Uw kaakjes, bigglend neder-stort.

De ftraalen van uw klaar geficht,
Die 't lichte licht der Son doet fterven,
Die *Traantjes* met koleuren verven,
Daar Regen-boog, en wolk voor fwicht.

Ey, fchuyft die *Traantjes* wat ter zy,
Die *Traantjes* die mijn gloed vermeerden ;
Die *Traantjes* fijn, wie kan het weeren ?
Als oly in het vuur by my.

Indien my een in 't hartje glee'd,
En 't harrebloed quam om te ftookken,
Mijn ader-nat fou fiedend rookken,
Dat nu al is door liefde heet.

En pleng dan nu geen *Traantjes* meer :
Speen uw gefchrey, mijn L Y L I A N E ,
Eer gy verdrenkt door fo veel Traane' .
En ik om u door brand verteer.

MEDITANDÖ.